TRANS*BAIXPOWER

LA REVISTA

Any 2. Núm. 6 Maig 2022

JÉSSICA ALBIACH SATORRES
Menys fum i més escut social

JORDI ALBERT CABALLERO
En defensa de la classe treballadora i de la dinamització econòmica i social

JOSEP MARIA ROMERO VELARDE
Un primer de maig del 2022 per combatre el feixisme i les desigualtats

JORDI GIL DORADO
Equitat, inclusió, diàleg, qualitat i democràcia = EDUCACIÓ

BEA ESPEJO
Projecte per a l'abolició de la cipridofòbia i les seves conseqüències

MIQUEL ANGEL ESSOMBA
Migració, formació i treball. Història d'un desencontre.

TRANS*BAIX POWER

LA REVISTA

Editorial.
ROSA MªMARISTANY DAUNERT

Un primer de maig del 2022 per combatre el feixisme i les desigualtats.
JOSEP Mª ROMERO VELARDE

Migració, formació i treball. Història d'un desencontre.
MIQUEL ANGEL ESSOMBA

En defensa de la classe treballadora i de la dinamització econòmica i social.
JORDI ALBERT I CABALLERO

Equitat, inclusió, diàleg, qualitat i democràcia = EDUCACIÓ.
JORDI GIL DORADO

Menys fum i més escut social.
JESSICA ALBIACH SATORRES

Projecte per a l'abolició de la cipridofòbia i les seves conseqüències.
BEA ESPEJO

Potser soc massa jove.
GUILLERMO CHIRINO

Espectacle i Experiència.
IRIS LÁZARO CANET

Bretxes digitals, institucionals i socials.
CLAUDIO CARMONA VARGAS

Orgull 2022
RECULL FOTOGRÀFIC

Barreres Viàries
ROSA MªMARISTANY DAUNERT

Pas per a vianants
SERGI PINYES

Introducció al Joc d'Escacs (3)
NATÀLIA PARÉS VIVES

Entreteniments
NATÀLIA PARÉS VIVES

Directora: Rosa Mª Maristany Daunert
Redacció : Natalia Parés Vives
Maquetació : Susana Canet Ignés
Portada : Marta Maristany Carbassa

Llicència : Creative Commons
(Utilització lliure citant origen i autoria)

EDITORIAL

Faré un editorial curt:

Dia de la Salut de les Dones. Manifest al ple de l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat

Com a presidenta de la nostra associació Trans*Baixpower & Roses de Sant Feliu vull fer un clam.

Formem part del Consell de Dones de l'Ajuntament de Sant Feliu i la nostra portaveu em diu que no veu una evolució positiva dins l'empara del mateix en matèria de dones diverses, i una estranya manera de lluitar per un feminisme que, pel que sembla, es classista.

Cada cop que es presenta un document per ser llegit al ple, s´ha d´esmenar perquè hi ha una tendència perversa a oblidar tota forma de feminisme interseccional. Es ben curiós que sempre s´obliden de les persones trans, les dones lesbianes, bisexuals, intersexuals, N/B llegides com dones. Potser us penseu que els homes trans no menstruen? No pateixen els dolors típics de la menstruació? Que no tenen capacitat de gestar potser? O les dones lesbianes? O bisexuals? O les dones transsexuals no patim en tots els àmbits i, el més gruixut, haver de donar explicacions cada cop que es va al CAP? I que, a més, patim un rebuig hipòcrita i social, amb una cipridofòbia marcada, perquè històricament només èrem putes?

I per què èrem putes? No us feu aquesta pregunta? Ahhh, és clar, és una pregunta incòmoda...

Amb un simple " feminisme colonial" ja en tenen prou.

Que potser us penseu que, dit d´aquesta manera, ja en feu referència? Us repto a que expliqueu amb llengüatge col·loquial el que significa el terme "Colonial".

I curiosament tot i que esmenats els documents, són presentats a la lectura sense les esmenes, cosa que em treu de polleguera i com a presidenta he de fer el clam novament fins que s´accepten, tot i la maquillada de les mateixes.

Ja li he dit a la nostra portaveu que té tot el poder de la nostra associació i, si cal, de rebutjar tot document on no hi siguin inclosos els feminismes interseccionals.

Un detall sense importància: les nostres portaveus a l´esmentat consell són una dona CIS i l´altra Trans.

Apa!

ROSA Mª MARISTANY

Directora. Trans*Baix Power La Revista

Un primer de maig del 2022 per combatre el feixisme i les desigualtats

El primer de maig és un dia de celebració i de reivindicació de la classe treballadora. Una diada mundial marcada els últims anys per la COVID, la invasió russa a Ucraïna i per una crisi que tindrà conseqüències socials, polítiques i econòmiques greus. També el celebrarem amb la voluntat de confrontar un fenomen global.

.L'augment exponencial d'una extrema dreta, que a hores d'ara, té plena cobertura institucional amb presència i reconeixement social i electoral vergonyosament creixent a casa nostra.

Un fenomen nacionalpopulista, il·liberal, farcit de valors reaccionaris que arrela en la crisi econòmica, política i migratòria amb voluntat de generar un sistema polític identificador de la barreja de reivindicacions socials i nacionals. Exalta les certeses d'un passat idealitzat que no tornarà i incorpora un enquadrament uniformitzador de societats en crisi, que mobilitza operant molt hàbilment a mitjans de comunicació i xarxes socials. El replegament és la resposta per confrontar la convivència i la integració de societats diverses i plurals i es decanta cap a unes suposades identitats fortes que pressuposen un control sobre les incerteses i sobre els interrogants del nostre temps. Aquells generats per la globalització, la por, la inseguretat, la relegació, la insatisfacció o la percepció de formar part dels segments més oblidats de la societat, combustible del qual s'alimenten.

El sindicalisme de classe i confederal fa anys intentant integrar i unir allò que el neoliberalisme i la mutació d'un model d'empresa, en canvi, desintegren, externalitzen i precaritzen. En un context on es dilueix el sentit de pertinença de la classe treballadora, fruit de l'individualisme o la fragmentació, el sindicalisme ha de continuar jugant el factor de cohesió social i frontispici envers el feixisme. Una eina per tapar aquells forats per on entren les reaccions a les desigualtats creixents, la desconfiança, la destrucció i les privacions de les llars de classe treballadora.

Continuem donant la batalla des de l'organització, la mobilització i la capacitat de proposta, per construir una agenda social potent que permeti la socialització i l'entrada de la democràcia a cada sector i centre de treball, especialment a aquells resultants de la nova economia de plataforma. Desenvolupem les polítiques resultants del diàleg i la concertació social. Bons acords que milloren substancialment les condicions materials de les persones que han de configurar més drets socials i un sistema de relacions laborals més digne, just, que pal·liï patiments evitables de famílies de classe treballadora.

No ens quedem aquí, avancem generant un espai ampli antifeixista front aquesta internacional reaccionària que degrada la nostra convivència democràtica. Disputem l'hegemonia de les idees als espais majoritaris de pensament liberal-conservadors que creen opinió majoritària, influeixen de forma decisiva sense arguments que els contrarestin i normalitzen de forma obscena l'extrema dreta.

L'antifeixisme ha de ser un objectiu compartit que sacrificant visions i objectius unilaterals ha de permetre construir una estratègia comuna per derrotar aquesta xacra social. Un compromís històric, de dimensió europea, que reconstrueixi els espais de deliberació, debat i participació. Que valori el parlamentarisme, generi espais socials i de comunicació crítics, aposti per la democràcia econòmica, treball digne, drets, sindicalisme, associacionisme, cultura i aporti certeses per aprofundir en una modernitat inclusiva i diversa.

Algunes de les lliçons que podem extreure d'aquest primer de maig del 2022 és la continuïtat històrica del fil roig i un catalitzador de les transformacions que ens proposa el feminisme i l'ecologisme per esdevenir una trinxera activa de radicalitat democràtica, sobirania popular i poder compartit.

JOSEP M. ROMERO VELARDE
Secretari General CCOO Baix Llobregat, Alt Penedès, Anoia, Garraf

MIGRACIÓ, FORMACIÓ I TREBALL. HISTÒRIA D'UN DESENCONTRE.

MIQUEL ÀNGEL ESSOMBA
UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Tot i l'arribada recent de persones ucraïneses fugint de la guerra, i que podríem considerar com refugiades, els fluxos migratoris esdevinguts a Espanya en el darrer segle – tant interns com externs, tant d'emigració com d'immigració – han respost sempre a una causa econòmica. L'emigració del sud espanyol a Catalunya o a països europeus (els gastarbeiters) de fa mig segle, o la immigració de persones de tot el món en el nostre país a partir del 2000, han estat relacionades amb la recerca de feina, o d'una feina millor. Per tant, la relació entre migració i treball en el nostre context és intrínseca.

Quan introduïm la formació, però, en el binomi migració-treball, aleshores les coses ja no són tan clares. En general, hem de parlar d'un conflicte d'expectatives. D'una banda, les persones que migren tenen una expectativa directament associada al treball, perquè aquest és una font d'obtenció de recursos pel manteniment dels seus nuclis familiars o de relació. D'altra banda, els sistemes socials receptors, en particular d'Europa, incrementen la necessitat, diríem el requeriment, d'acreditació de la formació necessària per desenvolupar una feina, la qual cosa sovint és vista per les persones migrades com una amenaça en el camí de consecució del seu objectiu, en comptes d'una oportunitat per accedir a llocs de feina qualificats i estables. Fem un repàs de com aquesta discrepància es va manifestant segons els diversos contextos ara i aquí, i fem-ho de manera cronològica, des de la perspectiva dels més joves fins a les situacions viscudes per la població adulta.

Comencem parlant dels menors estrangers no acompanyats, adolescents que migren majoritàriament de zones rurals del nord d'Àfrica, amb trajectòries de desescolarització i desafecció al món formatiu, i amb una expectativa directa d'obtenció de recursos econòmics. La seva frustració és gran quan entren en contacte amb el sistema de protecció social a la infància, i els menors de setze anys descobreixen que aquest li imposa l'obligació legal de cursar estudis d'ESO. La tensió entre el trinomi migració-formació-treball és màxima: ni aquest alumnat està preparat per poder seguir uns estudis de secundària obligatòria, ni els instituts estan preparats per atendre les necessitats formatives d'aquest alumnat – el fracàs és assegurat.

Seguim el recorregut amb aquells adolescents estrangers que arriben a Catalunya mitjançant processos de reagrupament familiar i s'incorporen de forma tardana al sistema educatiu, ja sigui cap a finals de la primària, o directament a l'ESO. La participació en un context familiar menys vulnerable facilita els processos d'adhesió educativa a les escoles o instituts, però no hem de deixar d'apuntar problemes que cal afrontar. El primer d'ells, l'aprenentatge de la llengua amb finalitats acadèmiques. No és el mateix aprendre el català per jugar o sortir de festa que per estudiar biologia o història, i aquí no sempre trobem els dispositius i els temps més adequats. El segon, la quantitat de temps dedicat a l'aprenentatge. Els recursos d'acollida (aula d'acollida sobretot) estan destinats per un període breu de temps, màxim dos anys, mentre que el temps de promig que necessiten aquests adolescents per aprendre la llengua amb finalitats acadèmiques és de cinc anys, tal com va assenyalar Ignasi Vila fa uns anys. El resultat de tot plegat és la formació d'una baixa expectativa del professorat envers aquest alumnat, i una orientació implícita cap als estudis de formació professional. En un estudi que vaig dirigir al 2019, les dades eren clares: el percentatge d'alumnat estranger a la formació professional és superior al percentatge d'alumnat a la formació professional en general – una associació directa entre població amb una imatge social devaluada i formació amb una imatge social devaluada.

No sempre els adolescents de família estrangera són orientats cap a estudis curts de formació professional que els permetin un accés directe al treball, n'hi ha que manifesten una resiliència acadèmica notable, i es preparen per seguir un itinerari acadèmic de batxillerat i accés a la universitat. Els qui s'ho plantegen, ho aconsegueixen, però tenim evidències que l'èxit acadèmic d'aquestes persones en aquest marc no implica el seguiment de cursos universitaris o, en el cas d'accedir-hi, acabar-los i titular-se. A Barcelona tenim aquest fenomen ben estudiat al barri del Raval: al final del curs 2016-2017, dotze estudiants estrangers van acabar el batxillerat i aprovar la selectivitat, però cap d'ells va començar estudis universitaris el curs posterior, tot i disposar de les condicions acadèmiques per fer-ho.

Un estudi etnogràfic de la situació va permetre entendre que les raons subjacents d'aquest desencontre no eren de naturalesa econòmica, sinó cultural. Alguns d'ells eren pressionats per les famílies per incorporar-se al negoci familiar i ajudar en l'obtenció de recursos, d'altres vivien una autèntica barrera simbòlica entre ells i els seus iguals nadius universitaris. Des d'aleshores, l'administració local està donant suport econòmic a un programa social comunitari de mentoria i orientació per aquest perfil de joves, i la realitat actual és que més de vuitanta joves estrangers – del Raval i d'altres barris de la ciutat – estan acabant amb èxit els estudis universitaris, i obtenint un títol que els ha de permetre l'accés a una bona feina en termes de remuneració i prestigi.

Queda per veure, però, si aquesta expectativa es materialitzarà, o no, perquè també sabem que els joves adults estrangers amb un títol universitari no sempre acaben accedint a aquest tipus de feines. El racisme social actua de manera subtil, o fins i tot explícita, i sovint aquestes persones, tot i disposar d'una acreditació universitària, acaben realitzant feines de molt baixa qualificació, en un percentatge superior al dels seus iguals nadius. Aquest fenomen, que anomenem sobrequalificació, no és exclusiu del nostre país sinó que es reprodueix a tota Europa, i un estudi de la Comissió Europea del 2007 ja el va apuntar com un dels problemes més greus a resoldre des d'un punt de vista d'integració de la població immigrada al continent europeu.

Al fenomen de la sobrequalificació cal afegir-hi les desigualtats i discriminacions patides per la població adulta quan intenten respondre a l'expectativa de la societat d'acollida pel que fa a la necessitat de formació i qualificació per al treball.

D'una banda, trobem les dificultats endèmiques per l'homologació de títols d'estrangers adults arribats a Espanya, un procés administratiu que pot arribar a durar fins a una dècada en alguns casos, i que no sempre té una expectativa d'èxit un cop iniciat.

En segon lloc, cal destacar la discriminació que els estudiants universitaris estrangers han patit fins fa ben poc a l'hora de pagar taxes universitàries, les quals per norma acostumen a ser el doble que les aplicades als seus iguals nadius. I no oblidem les insuficiències del sistema d'acreditació de la formació en el treball per adults estrangers, el qual no està preparat per atendre la diversitat de llengües i identitats existents ja avui al nostre país.

Existeix un conjunt de factors causals comuns a tots els desajustaments i tensions esmentats, d'entre els quals sobresurten dos: la manca de preparació de les estructures de la nostra societat per incorporar població que presenta característiques diferents a les de la majoria normativa, i el racisme subjacent a les dinàmiques relacionals entre migració, formació i treball. Si coneixem les causes que generen aquests efectes indesitjats, podem saber aleshores el que cal fer per fer-hi front.

El pronòstic de futur no resulta gaire esperançador, però: tot apunta a un aprofundiment de la crisi econòmica actual, i a una polarització política cap a la dreta que nega els drets dels estrangers. Sens dubte, el pitjor dels escenaris possibles per combatre les insuficiències assenyalades. Per aquest motiu és tan important avui impulsar amb força i determinació una acció social i política que harmonitzi les tensions entre migració, formació i treball com més aviat millor, per construir dics d'igualtat enfront les onades creixents d'injustícia que s'entreveuen en l'horitzó.

MIQUEL ÀNGEL ESSOMBA
Universitat Autònoma de Barcelona

En defensa de la classe treballadora i de la dinamització econòmica i social

JORDI ALBERT I CABALLERO

L'Observatori comarcal del Baix Llobregat ens aporta dades sobre l'atur registrat a la comarca en el mes d'abril d'enguany. 36.942 persones en situació d'atur, un 9,2%.

Si anem al detall de les dades i les analitzem per sexe, comprovem que les dones pateixen un atur del 10,9% i els homes un 7,6%. Respecte a l'atur juvenil, tenim 2.180 menors de 25 anys afectats per la manca d'oportunitats del mercat de treball.

Aquestes dades demostren que tot i la millora respecte al mes anterior, un 1,1% menys d'atur general a la comarca, continuen sent preocupants. I més si es complementen amb l'anàlisi dels sectors econòmics que lideren la recuperació: restauració, comerç, hoteleria i serveis a la producció.

Amb tot, el sector serveis continua sent una de les claus del mercat de treball al Baix Llobregat i mostra la seva importància, i posar en relleu el seu valor, tot i que els convenis col·lectius del sector acompanyat de la seva estacionalitat, menys marcada a l'àrea metropolitana, són aspectes que cal millorar.

El sector industrial es una de les baules que han d'enfortir el nostre teixit productiu, per la qualitat dels seus llocs de treball i per l'alta capacitat d'atracció tecnològica i adaptabilitat a les transformacions. I en aquesta línia, el Govern de la Generalitat està a punt de concloure els treballs per a la signatura del Pacte Nacional per a la Indústria, que acompanyat d'un adequat finançament, serà la palanca de transformació i revitalització de la indústria, amb afectació directa a la nostra comarca. I posant l'accent en la ocupació juvenil i de les dones, que pateixen més la precarietat.

I aquí intervé una nova variable que és determinant i element clau per a la millora de l'accés al mercat de treball: la formació i acreditació professionals. En aquest sentit, tan els Departaments d'Empresa i Treball com d'Educació del Govern de la Generalitat han focalitzat els esforços en la millora i creixement de la FP a Catalunya. Potenciant la orientació educativa, la prospecció i el nombre de famílies i especialitats professionals.

Pel curs 2022-2023 s'incrementen un 34% les places ofertes a FP, arribant a 413.373. I s'incrementen en 276 els grups, un increment dels 137%. L'aposta formativa és evident i contundent. I posant el focus en la territorialització, on els agents socials tenen un paper clau per definir les estratègies de present i futur que marquin les necessitats del mercat de treball que cal enfortir i obrir.

Afegint que, després de massa temps amb problemes per oferir el màxim rendiment del Centre de Formació Professional de l'Automoció (CFPA) a Martorell, gràcies als treballs, en la passada legislatura, de la Conselleria d'Afers Socials, Treball i Famílies, i la d'Educació, que han estat concretats amb l'actual Conselleria d'Empresa i Treball junt amb la Conselleria d'Educació, s'ha licitat el concurs per la gestió del CFPA que va guanyar la UPC. Un estructura clau per a la transformació del sector de l'automoció, un dels pilars industrials i productius del Baix Llobregat.

I és una evidència que un altre factor determinant per millorar les condicions laborals de la classe treballadora, és la normativa laboral i la definició d'unes condicions favorables als treballadors i a les treballadores de la comarca potenciant la millor distribució dels guanys empresarials i la valorització justa de la força de treball

En aquest sentit, la reforma laboral aprovada a inicis d'any pel govern de l'Estat i ratificada al Congreso gràcies a un vot del PP, ha potenciat el nombre de contractes parcials, per bé que indefinits, fomentant una perillosa actitud contractual que cronifica la precarietat laboral.

I com vam defensar des d'Esquerra Republicana, que vam votar en contra de la reforma, en tant que no era una derogació de les reformes del PSOE (2010) i del PP (2012), hem presentat conjuntament amb EH Bildu i BNG una proposició de llei on proposem, entre altres:

1. Recuperar i establir la prevalença i proritat d'aplicació dels acords i convenis col·lectius provincials i autonòmics, blindant jurídicament els Acords Interprofessionals autonòmics.

2. Recuperar l'autorització administrativa prèvia de l'autoritat laboral en el control dels acomiadaments col·lectius en els Expedients de Regulació d'Ocupació, recuperant les causes objectives prèvies a la reforma laboral del 2012.

3. Mesures específiques per combatre la precarietat i les possibilitats de desvinculació salarial, i haurà de quedar condicionada, amb l'acord de la representació sindical, qualsevol desvinculació de les condicions laborals i salarials fonamentat en causes justificades.

4. Recuperar la indemnització per acomiadament improcedent, que serà de 45 dies per any treballat amb un màxim de 42 mensualitats i recuperar els salaris de tramitació.

5. Recuperar la prioritat d'aplicació dels convenis sectorials sobre els d'empresa.

6. Restaurar les limitacions de les empreses per a la mobilitat geogràfica col·lectiva i recuperar la necessitat d'acord per a la regulació de la jornada laboral.

7. Incloure les propostes de reordenació del temps de treball i la reducció de la jornada laboral, facilitant la conciliació de la vida laboral i la personal, des de la perspectiva de la transformació cap a un nou model de relacions laborals concordant amb la transició energètica, digital i demogràfica.

En conclusió. Formació, revitalització i transformació industrial, derogació efectiva de les reformes laborals del PSOE i el PP, són aspectes clau i imprescindibles per defensar els interessos de la classe treballadora i combatre la precarietat laboral i l'atur, afavorint a una millor redistribució de la riquesa tot potenciant el teixit econòmic i social del país.

JORDI ALBERT I CABALLERO
Diputat ERC al Parlament de Catalunya

Equitat, inclusió, diàleg, qualitat i democràcia = EDUCACIÓ

JORDI GIL DORADO
Conseller d'Educació del Baix Llobregat

Els sindicats USTEC, UGT, CCOO, Aspepc, Intersindical, CGT i USOC van iniciar, el passat dia 15 de març, una vaga històrica en l'àmbit educatiu de 5 dies, després de la proposta unilateral i immobilista de l'avançament de l'inici del curs 2022-23 anunciada pel Conseller Josep González-Cambray.

Un anunci que ha estat la gota que ha fet vessar el got dels sindicats i que es suma a altres canvis estructurals del sistema educatiu com la nova reforma curricular i la seva aplicació, a la manca de compliment del finançament que anuncia la LEC (6% del PIB) per part del Departament d'Educació, a la manca de personal d'atenció directa a l'alumnat, ... i, sobretot, a la manca d'espais de diàleg, negociació i acord entre la comunitat educativa i el Conseller.

És un bon moment per recordar la gran tasca que la comunitat educativa i el món local han realitzat aquests darrers 2 anys per mantenir els centres escolars oberts durant els moments més durs ocasionats per la COVID-19. Una tasca que només ha estat possible gràcies a la seva implicació i a la cooperació entre els Ajuntaments, les famílies i els equips directius, destinant-se recursos humans i econòmics i, en la majoria d'ocasions, trobant-se orfes i sense l'acompanyament del departament d'educació, tot i que aquest últim manté les competències plenes en l'àmbit educatiu a Catalunya.

El Conseller d'Educació ha iniciat, des del seu nomenament, dues reformes de gran importància en el sistema educatiu de manera unilateral: una ordre de nou calendari escolar i la proposta de gratuïtat de l'últim any d'escolarització en les escoles bressol (infància 2). Dues propostes que neixen després d'un anunci del conseller i el President de la Generalitat de Catalunya, però que no han estat treballades ni amb la comunitat educativa ni amb el món local.

La proposta de nou calendari escolar s'ha elaborat d'esquena a la Comunitat Educativa i al món local, tornant a proposar canvis estructurals en el model escolar català sense previ consens i ni tan sols haver incorporat aquest element a negociació.

La proposta de modificació horària provoca que els equips docents i directius dels centres educatius tinguin menys temps per poder preparar l'inici del curs, sobrecarregant encara més les seves tasques abans de l'inici escolar.

Aquesta modificació dubto que beneficiï la conciliació laboral i familiar. Si bé és cert que s'iniciarà el curs una setmana abans, la reforma proposada no augmenta les hores lectives i redueix la jornada el mes de setembre, fent que les hores lectives finalitzin a les 13h.

Crec que aquesta modificació planteja molts dubtes sobre com es garanteix el menjador escolar, sobre la possibilitat de carregar la cura dels infants i adolescents en mans de familiars propers, i que és una aplicació encoberta d'una reforma horària que no ha aconseguit el consens de la Comunitat Educativa ni del món local. Alhora, aquesta reducció horària afectarà de manera directa a l'augment de les activitats extraescolars i el seu finançament per part dels Ajuntaments per a satisfer una modificació que el Departament ja ha anunciat i que no està prou dotada per garantir.

Pel que fa al nou finançament anunciat per les escoles bressol pel Departament, la manca de diàleg, de negociació i d'acord per part del Conseller està tornant a posar de manifest l'infrafinançament existent amb els Ajuntaments catalans pel seu manteniment.

La proposta del Conseller es basa en pagar 3.200€ per plaça i any als Ajuntaments dient que amb aquest import es garanteix la política de terços que havia implementat el tripartit i que es cobria amb el pagament de la Generalitat de Catalunya, de les famílies i al món local. Un import que resulta insuficient per a finançar el servei de les escoles bressol, ja que molts ens locals han augmentat els serveis i han garantit una millor qualitat, fent que el preu per plaça d'escola bressol arribi fins als 6.000€ en diferents municipis i fins a 7.400€ a la ciutat de Barcelona.

És evident la necessitat de treballar per la gratuïtat de les escoles bressol i per a la seva universalitat, però no es pot traslladar la despesa econòmica que origina als ens locals.

Un ens locals que han augmentat les seves despeses per incompliments de la Generalitat de Catalunya, any rere any, i que no poden fer front a aquestes despeses extraordinàries ni tampoc reduir la qualitat del servei, i això no es garanteix amb la proposta del Conseller Cambray.

La nostra societat només avançarà si dotem el sistema educatiu públic amb un finançament que arribi com a mínim al 6% del PIB per assolir el nivell d'excel·lència dels països capdavanters europeus i mitjançant la consecució de grans consensos amb la comunitat educativa.

Necessitem una aposta més decidida per part del Govern de la Catalunya i exigim al Conseller la creació d'espais de diàleg, negociació i acord amb els agents educatius, sindicals i el món local. Només d'aquesta manera aconseguirem una societat més justa, més crítica i més democràtica.

Reunió Taula Educació Fòrum Social del Baix Llobregat

Constitució Consell FP Baix Llobregat. (Foto CCBLLOB)

Acció de protesta davant dels SSTT Ensenyament del Baix Llobregat

MENYS FUM I MÉS ESCUT SOCIAL

JÉSSICA ALBIACH SATORRES
Presidenta del Grup Parlamentari ECP
Coordinadora de Catalunya en Comú

La invasió Russa d'Ucraïna va començar el 24 de febrer. Fins al 8 de juny el Govern de la Generalitat no va presentar al Parlament la seva resposta a la crisi econòmica derivada d'aquest conflicte. Una crisi que pot tenir conseqüències devastadores i que està fent més evident que mai la nostra dependència energètica.

Cal dir-ho clar, ara mateix el principal problema dels catalans i catalanes té un nom: inflació. Això vol dir que avui els catalans i les catalanes tenen més dificultats per desplaçar-se a treballar, vol dir que la cistella de la compra cada dia és més cara i vol dir que la llum i els subministraments s'estan menjant els sous de la gent.

Davant d'aquest context, la prioritat de qualsevol Govern no pot ser altre que la de protegir a la gent construint un escut social a l'altura del moment. I és per això que al llarg d'aquests més de tres mesos, ens hem reunit amb el Govern per intentar negociar unes mesures mínimes de sentit comú amb un sol objectiu: fer-li la vida una mica més fàcil a la ciutadania. Des d'En Comú Podem vam demanar, bàsicament, tres coses molt senzilles: abaixar el preu de la tarifa del transport públic, pujar la renda garantida de ciutadania a l'IPC i un xec energètic per a les famílies. Mesures pensades perquè els més afectats per la inflació tinguin una malla de protecció que doni seguretat i tranquil·litat.

Malgrat la importància del moment, malgrat que la inflació del 10% està afectant les butxaques de tothom, malgrat que totes aquestes mesures eren possibles i fàcils d'aplicar, el Govern català no ha estat a l'altura. Com ja va sent costum en aquest últim any de mandat, el Govern Aragonès ha presentat un pla que arriba tard i que no s'ha negociat amb ningú. I quan diem que no s'ha negociat amb ningú no és només que no s'hagi negociat amb els partits que som al Parlament. És que tampoc s'ha negociat ni amb els sindicats, ni amb les entitats del tercer sector, ni amb les administracions municipals que han estat tapant les mancances del Govern quan no els hi tocaria.

El resultat és que tenim un Pla que no servirà per pal·liar les conseqüències d'una crisi que ja fa tres mesos que és una realitat a les cases de les famílies catalanes. La falta d'ambició d'aquest Govern en els moments clau és decepcionant, com ho és també que els socialistes hagin donat els seus vots gratuïtament a Aragonès sense negociar res.

El Pla per fer front a la crisi que ha presentat el Govern de la Generalitat era d'un milió i mig d'euros, és a dir, uns vint cèntims per cada català. És difícilment justificable que aquest sigui el màxim esforç que pot fer el Govern de la Generalitat. Quina excusa pot justificar quedar-se de braços plegats davant una crisi sense precedents? Més que un escut social, **el que ha ofert el Govern Aragonès a la ciutadania és fum, i els catalans i catalanes no podem viure només del fum que ven la Generalitat. Volem menys fum i més escut social.**

De fet, el milió d'euros d'Aragonès és irrisori quan un s'adona que el pla que va presentar el Govern del País Valencià era de gairebé mil milions. Per exemple, la Generalitat Valenciana destina una partida específica de 45 milions d'euros per als autònoms més afectats per la crisi energètica i més de 400 milions d'euros destinats a mesures per accelerar la transició energètica i evolucionar cap a l'autonomia energètica. I ningú podrà negar que al País Valencià hi ha els mateixos problemes de finançament o desinversió que tenim a Catalunya o fins i tot a vegades més.

Ara bé, també hi ha mesures que han de venir acompanyades pel Govern de l'Estat. I treballem des d'allà per aconseguir que la rebaixa del transport públic a deu euros pugui ser una realitat a tot arreu.

És possible fer-ho. A Alemanya ho estan fent, perquè és una mesura que permet fer front a la inflació i reduir el consum d'energia, és a dir, que es pot ajudar la gent protegint el medi ambient amb mesures com aquesta. I evidentment, seguirem treballant per aconseguir-ho.

Tant el cas Valencià com el cas Alemany, són només dos exemples de que a tots els nivells administratius és possible posar en marxa mesures que responguin a les dificultats del moment mentre comencen a prefigurar horitzons de futur.

És justament en un escenari de múltiples crisis com l'actual que poden emergir noves oportunitats, noves eines i noves alternatives. No existeix una única resposta per a aquest nou temps. Ens calen noves respostes per fer front a aquests grans reptes que com a societat tenim al davant. Reptes de naturalesa global que, al mateix temps, tenen causes i conseqüències marcadament locals. De nosaltres depèn que retornem al model de societat prepandèmica i precrisi, o que convertim aquest nou temps en una gran oportunitat per forjar respostes realment transformadores.

Articular un escut social català potent, amb serveis de proximitat per tothom que pogués actuar com a xarxa de seguretat i que ajudi a començar a construir un model orientat a generar ocupació i salaris dignes basats en economies sòlides i innovadores és fonamental per gestionar els reptes emergents. I per fer això hi ha dues mesures que són clau: actualitzar la renda garantida de ciutadania a l'ipc perquè els seus beneficiaris no perdin poder adquisitiu i, per altra banda, un xec energètic per tots aquells catalans que vegin afectada la seva capacitat econòmica per la pujada dels preus de l'energia.

Aquests canvis, tècnicament i econòmicament possibles, evidentment han d'anar acompanyats de polítiques i accions adequades que vagin en sintonia amb l'assoliment dels objectius d'erradicació de la pobresa i amb una aposta decidida per un nou model de sobirania energètica real, basada en estratègies sostenibles i que avanci cap a la gestió pública de l'energia per garantir-ne l'accés. O dit d'una altra manera, si el Govern ja hagués posat en marxa l'empresa elèctrica pública que va prometre ara tindríem més eines per respondre a la crisi energètica derivada de la invasió d'Ucraïna.

I per últim però no menys important, cal actuar sobre un dels elements que està sent més perjudicat per la situació actual, que és la mobilitat.

El Govern de l'estat està ajudant a rebaixar la factura de la benzina perquè era necessari, però el transport públic és de tots i totes, és col·lectiu i és per aquest pel qual cal apostar. Per això, com dèiem anteriorment, reduir l'abonament de transport a uns deu euros pot ser de gran ajuda pels més necessitats, però també pot ajudar a fer que molta gent abandoni altres opcions i opti pel transport públic. Per tant, és una mesura que no només té una vocació immediata, sinó que també pot tenir implicacions importants a llarg termini. I costa d'entendre que el Govern de la Generalitat no vulgui acompanyar-nos en aquest esforç.

En definitiva, davant d'aquest nou temps marcat per tres grans emergències – la postpandèmia, el canvi climàtic, i la crisi energètica derivada del conflicte a Ucraïna – no serveixen les velles receptes del passat, ens cal un escut social en condicions que ens protegeixi avui però que també ens pugui servir pel demà que vindrà.

El moment per fer-ho és ara.

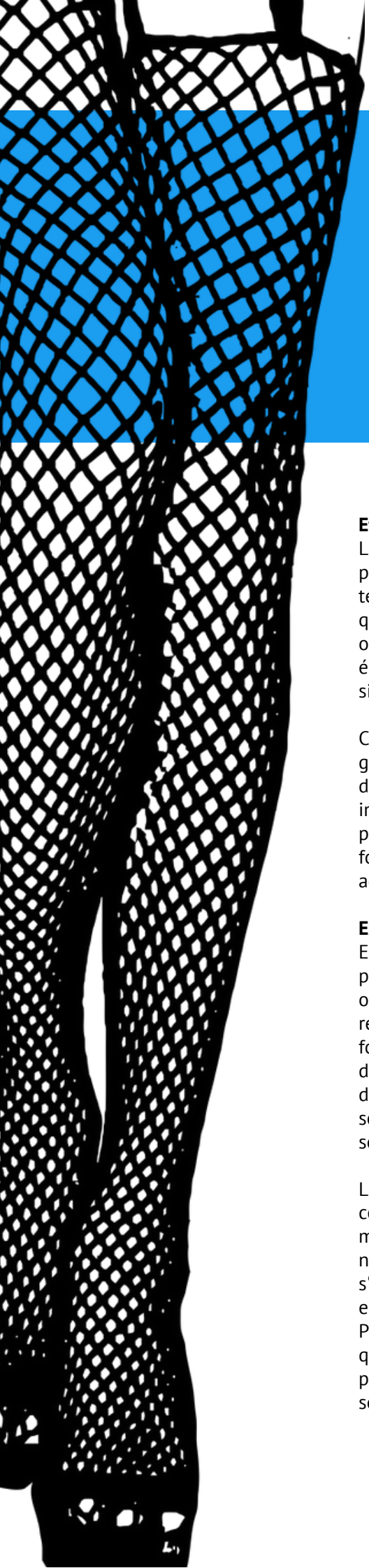

PROJECTE PER A L'ABOLICIÓ DE LA CIPRIDOFÒBIA I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES

BEA ESPEJO

Etimologia
La cipridofòbia, terme d'origen grec, originalment definia la fòbia cap a les prostitutes per considerar que transmetien malalties venèries, convertint aquest terme en una metonímia que justificava la seva legitimitat. Tot i això, avui sabem que els estereotips de persones que provoquen fòbies en d'altres tenen el seu origen en factors justificables per causes culturalment estigmatitzades. Per tant, és de justícia concedir el significat en tota la seva dimensió al terme que simbolitza aquesta fòbia en qüestió.

Com que les fòbies sexuals cap als individus de personalitat femenina han generat persecucions, assassinats i morts, vist que la cipridofòbia no és diferent de totes les fòbies misògines consistents en el rebuig a la sexualitat que els individus femenins expressen, és de justícia que les legislacions abordin de forma pionera i valenta la persecució i abolició de qualsevol fòbia o prejudici que fomenti l'abús, l'extorsió, la discriminació i qualsevol conseqüència negativa que aquests judicis generen.

Explicació històrica i valoració del prejudici delictiu que es pretén erradicar
El terme prostitució és definit, originalment, com una actitud moralment pecaminosa que neix del benefici econòmic que les dones i/o individus femenins obtenen de les seves relacions sexuals. Originàriament, aquest terme no feia referència al benefici econòmic de la sexualitat obligada (economia permesa o fomentada mitjançant el matrimoni com a única forma de sexualitat), tan sols discriminava la sexualitat prohibida i pecaminosa (promiscuïtat, gestació al marge del matrimoni, relacions prematrimonials, homosexualitat, etc.) Aquest terme servia per desacreditar aquelles qüestions que es desvinculaven de l'únic comerç sexual permès, les relacions mitjançant contracte religiós legal: matrimoni.

La paraula prostitució va néixer per diferenciar de manera estigmatitzadora un comerç sexual –herètic i perseguible– de l'altre comerç sexual acceptat per la moral mitjançant la fórmula de la propietat. Per tant, l'origen de la discriminació no estava en el benefici econòmic, sinó en la manera com aquest benefici s'exercirà. Aquesta significació antitètica desvinculava el significat real, benefici econòmic, de la intencionalitat pretesa, la lluita contra la sexualitat pecaminosa.
Per tant, si el significat actual de la prostitució es defineix a través de l'economia, qualsevol forma de relació sexual que generi economia hauria de ser considerada prostitució –l'etimologia no jutja, descriu– en qualsevol projecte legal, en un sentit o en un altre, sigui mitjançant la legitimació o la prohibició.

D'aquest concepte es dedueix que tant la sexualitat monògama i legalitzada que inclogui beneficis econòmics, com la sexualitat no vinculada a contractes legals, hauran de rebre el mateix tracte jurídic des del moment que es legitimi o castigui mitjançant lleis qualsevol forma d'economia que derivi de l'exercici de les sexualitats esmentades. El contrari seria un clar tracte de desigualtat jurídica, on el fet discriminable estaria justificat pel fet interpretable – de la mateixa manera que la moral sexual ha estat practicant durant mil·lennis– la qual cosa suposaria un clar delicte de prevaricació administrativa o judicial.

En la nostra història recent, la persecució contra la immoralitat femenina s'ha vist legitimada des del poder politicoreligiós, on el criteri moral es troba ratificat i perpetuat en el temps. L'abolició (erradicació) del tipus de comerç no acceptat per la norma moral posa èmfasi, mitjançant la simbologia, en el propòsit d'acabar amb les persones beneficiades del contracte sexual no ortodox, allunyat del comerç sexual monògam o reproductiu. La simbolització herètica es refereix exclusivament a la sexualitat femenina. Al contrari, la sexualitat masculina (mascle) no és simbolitzada com a herètica i el benefici econòmic que el mascle pugui obtenir amb la seva sexualitat (sempre que sigui heterosexual) és concebut com un privilegi. El concepte descriu la impostura del prejudici. Com que no conté el mateix significat la mateixa actitud beneficiària en funció del sexe-gènere que l'individu posseeixi, el prejudici demostraria que no és el comerç sexual allò que es persegueix, sinó la sexualitat femenina que encaixi en aquest prejudici. La simbolització de l'heretgia demostra que el problema no es troba a l'acte sexual perseguible, sinó al sexe-gènere de qui l'exerceix.

L'abolició de la prostitució és encara una de les formes de violència de gènere més antigues i violentes contra la sexualitat femenina. De la dinàmica abolicionista sorgeixen totes les formes de violència contra les dones que fossin sospitoses de merèixer el càstig mitjançant el menyspreu, la marginació, els assassinats, les misèries econòmiques, els suïcidis i les matances feminicides que s'han perpetrat al llarg del temps.

Com que el principi religiós només contempla una forma de redempció mitjançant el penediment i la subordinació, les "bondats" destinades a extorsionar la sexualitat femenina aconsegueixen raonabilitat en els sistemes politicoreligiosos; representant les dones com a pecadores, culpables, alhora que víctimes, innocents quan són rescatables per la moral. Aquesta descripció ens presenta una incoherència conceptual similar, per posar un exemple irònic, a la teoria del gat de Schrödinger.

La Santa Inquisició, les religions, les dictadures i determinades democràcies perpetuadores del prejudici han estat els àmbits on l'abolició de la prostitució ha trobat el millor brou de cultiu.

El 1949, gràcies a l'esforç que havien dedicat els grups religiosos –i alhora abolicionistes de la prostitució– des de finals del segle XIX, l'assemblea general de les Nacions Unides va decidir declarar la prostitució com a violència contra les dones. No oblidem que dins de l'ONU es troben integrades moltes dictadures absolutament violentes amb les dones; al seu dia: l'Aràbia Saudita, l'Afganistan, l'Iran, Rússia, la Xina, els EUA, etc. La mateixa dictadura franquista va ratificar davant l'ONU el compromís abolicionista.

Els resultats d'aquest tipus de polítiques es van traduir en múltiples formes de violència i de feminicidis per part dels Estats. A tall d'exemple:

El 1989 es va desclassificar el NSSM200, "El pla per al control, informe Kissinger", aprovat el 1974. Gràcies a aquest informe, pensat per dur a terme polítiques destinades a controlar els països del "tercer món", es van executar les pràctiques d'avortaments obligats, esterilitzacions i assassinats a les zones depauperades amb la finalitat de controlar la natalitat. El mateix precandidat demòcrata Lyndon La Rouche denunciaria anys més tard: *"El desenvolupament del continent africà requereix desarrelar les mesures deliberadament genocides imposades sobre Àfrica des dels Estats Units."*

A la Xina (1979), el govern de Deng Xiaoping va canviar el seu rumb respecte al tema de la maternitat, instaurant la política del fill únic. Com que els pares, pressionats, preferien un fill home per considerar que la sexualitat femenina val menys; milers de nenes, tot i ser nadons, acabarien abandonades al carrer. Als "orfenats" acabarien deixant-les morir. En un reportatge del programa de TVE, "Documents TV" (1995), es mostraven unes imatges que avui dia no serien fàcils d'emetre. Aquestes imatges superaven, fins i tot, l'impacte visual que provocava les altres imatges del genocidi jueu a l'Alemanya dels nazis.

D'aquestes polítiques, coincidents en el temps, se'n van generar persecucions i màfies que explotaven la sexualitat de les dones. En aquests països, les lleis de les quals van abolir la prostitució, van utilitzar el comerç sexual obligat on moltes dones van ser venudes amb fins matrimonials, explotació de la pobresa per a benefici de l'adopció internacional, mutilacions sexuals (clitorectomia) violacions sexuals, lapidacions públiques a dones sospitoses de prostitució o infidelitat sexual, i un control exhaustiu sobre els individus femenins on la sexualitat estaria al servei –legalment– com a mecanisme reproductiu en l'àmbit del contracte domèstic i fidelitat conjugal. Aquest principi, de pura territorialitat, serviria a molts països per impedir la participació en àmbits públics de les dones amb la finalitat de "protegir-les" de la sexualitat proscrita, prohibida per les lleis.

A Suècia i Noruega, després de la Segona Guerra Mundial, es van seguir practicant teràpies d'electroxoc als individus inconvenients i polítiques de criminalització contra els nens nascuts després de la guerra, les mares dels quals van ser acusades i violentades públicament per mantenir relacions sexuals amb el bàndol alemany.

Més recentment, a Suècia (2013) –model de democràcia, segons ells mateixos–, Eva Marree Kullander Smith va ser denunciada per prostitució, sense molestar-se a demostrar aquesta denúncia. Alguna cosa que és el més habitual. Quan és acusada de prostitució no importa el que es fa, sinó el que s'és. Les autoritats li van retirar automàticament la custòdia dels seus fills, concedint-se-la al pare, el qual acumulava diverses denúncies per violència de gènere. Sotmesa a teràpies reconductives de rentada de cervell que responen al mateix propòsit que els electroxocs a les dictadures, Smith va acabar assassinada pel seu marit amb trenta-dues punyalades a les instal·lacions dels serveis socials.

Aquests exemples, i molts més, demostren com la sexualitat femenina segueix sent tractada com a perillosa i criminal quan és interpretada com a inconvenient davant el prejudici purità. També, les conseqüències d'aquestes polítiques demostren que l'abolicionisme sexual és la forma més eficaç per a l'extorsió i el crim cap a aquelles dones, el desencaixament moral de les quals justifiqui la pretensió puritana.

Per tant, cal afirmar que l'abolicionisme de la prostitució és la forma més evident de violència de gènere, ja que comporta la persecució de totes aquelles persones d'identitat femenina que puguin ser interpretables com a prostitutes, prostituïdes o sexualitzades de forma inconvenient per a la moral.

I cal recalcar que tant la moral sexual, com l'abolicionisme de la prostitució, van aparèixer com a pràctiques que el masclisme va inventar; i corroborar que aquestes pràctiques criminals tenen l'origen en la simbolització de la sexualitat femenina, la cipridofòbia com a conseqüència i les dinàmiques pròpies posteriors de l'abolició amb les eines de la prohibició, l'extorsió i el crim legal.

Valoració de l'actual "abolició de la prostitució" i la perpetuació de la cipridofòbia

Actualment, l'abolicionisme de la prostitució (i el prejudici de la cipridofòbia) es troba defensat per dones que pretenen fer creure que ho han inventat elles i que, hipòcritament, es representen com a defensores dels drets de les prostitutes a les quals pretenen erradicar amb la violència de la llei prohibitiva.

Aquest tipus de feminisme hereta el concepte masclista destinat a intervenir legalment la sexualitat femenina amb l'objectiu d'integrar-la a l'afecte dogmàtic del prejudici purità, invent imprescindible del poder masclista. Aquest fet paradoxal aconsegueix cobertura en una mena de llenguatge, suposadament progressista, l'origen del qual, per poc que s'entengui, és idèntic al llenguatge defensat per l'abolicionisme històric i masclista. També aquest propòsit se serveix mitjançant la dinàmica de "falsa representativitat", on uns individus simbolitzarien la sexualitat que altres posseeixen sense comptar amb el seu criteri.
El mecanisme és, per tant, un clar exercici de suplantació conceptual, on les persones protagonistes són representades com a perilloses, quan defensen el seu dret a exercir la seva sexualitat, inexistents, quan s'ignora o silencia el protagonisme de la persona afectada, i reciclables, quan la proposta normativa sigui de compliment obligat per a beneplàcit de la moral que ho defensa. Com que la mateixa disciplina masclista s'atribuïa la capacitat de definir la sexualitat femenina, en contra del criteri de qui posseís aquesta sexualitat, l'abolicionisme actual incorre en la mateixa praxi.

Presentar les prostitutes, o aquelles persones que simbolitzin aquest significat, com a subjectes sense credibilitat, menys humanes, és una dinàmica que ha perviscut en el temps sobre qualsevol forma de sexualitat allunyada , també en certes formes d'inclusió, de la norma masclista.

Així, mitjançant els mecanismes d'histerització, simbolització i descrèdit s'impedeix la verbalització del dret a la pròpia sexualitat i supervivència per part de les protagonistes. El mecanisme de suplantació feminista, en aquest àmbit (i en molts d'altres), és idèntic al de la suplantació masclista.

Si les construccions masclistes defensaven que la identitat femenina ha d'estar explicada per la superioritat conceptual de qui es creu coneixedor de la realitat sexual de les dones, l'abolicionisme actual seria idèntic en el propòsit.

La verbalització del prejudici actual utilitza el mateix llenguatge que els inventors d'aquest prejudici van defensar.

Si les dones interpretables com a prostitutes, prostituïdes o sexualitzades són representades com a “coses”, aquesta representativitat comporta l'exclusió del discurs de les protagonistes, ja que les “coses” no estan en condicions d'argumentar. Aquest fet posa en relleu un clar intent de deshumanitzar les protagonistes i de justificar-ne la tutela i la representació mitjançant la suplantació. Aquest recurs se segueix utilitzant amb aquells individus que per raó de sexe, raça, ètnia, posició social estan tutelats i representats per suposats defensors quan, amb una clara obscenitat falsament epistemològica, són discriminats de la participació reivindicativa en primera persona. Aquest principi es nodreix de l'arrogància cultural, fruit de tota ínfula supremacista.

El significat del terme “cosificació” ja va ser verbalitzat des de la superioritat masclista, tal com va demostrar el testimoniatge de Sant Tomàs en afirmar que: *“La dona és un recipient (“cosa”) on l'home diposita el plaer i el pecat”*. La reproducció d'aquest argument continua especialment vigent a l'hora de significar com a “coses” tota dona que el prejudici cipridofòbic pretén afectar.

Així mateix, i ja que des de l'epistemologia científica no s'ha demostrat que beneficiar-se econòmicament sigui per definició una mica nociva quan intervé el sexe, només cal entendre aquest prejudici des de les ideologies, el sentiment, la superstició, la significació interessada i la fidelitat al prejudici cultural històric. És, doncs, indemostrable que les dones es converteixin en “coses violentades” quan defensen la seva sexualitat per a benefici del seu criteri, conveniència i, especialment, supervivència.

Les xifres de les dones “obligades per màfies a prostituir-se” són fruit de l'estimació i l'especulació dels qui presenten aquestes xifres, mai d'algun estudi mínimament objectiu i demostrable. Les metodologies dels estudis no s'han presentat públicament com a eines que certifiquin aquestes xifres de dones “obligades per tercers a prostituir-se”. Lluny del 90% d'esclavitud que l'estimació abolicionista defensa, les xifres que aporten altres grups propers a dones que simbolitzen la prostitució desacrediten aquest criteri. Per exemple, les xifres presentades per l'organització Metges del Món al diari La Vanguardia (6-11-2021) constaten la falsedat de les dades aportades per l'abolicionisme. Segons aquesta organització (que acostuma a tenir contacte directe amb les treballadores del sexe, al contrari que la major part d'abolicionistes), aquesta seria la realitat al nostre panorama estatal, en els casos en què ells han intervingut: 8.951 dones es dedicarien ara a la prostitució. De les quals 677 presentarien “indicis” de tràfic. Només 175 dones estarien detectades com a víctimes.

La simbolització de la vulnerabilitat femenina, enfrontada a l'agressivitat masculina, també és un argument recurrent a la ginecratització abolicionista. De fet, el mateix masclisme ja utilitzava el mateix truc per impedir que les dones defensessin el dret a la seva pròpia sexualitat. La histerització i la por (confonent conceptes antitètics com “agressió” amb “decisió”), juntament amb la criminalització, són les cartes més eficaces per impedir tota forma d'autonomia sexual femenina.

Obvia aquest principi que és des del puritanisme, el càstig i l'obligació puritana on apareixen les violacions, les màfies i assassinats de dones tal com la dinàmica política ha demostrat mitjançant el recurs de l'abolicionisme cap a tota sexualitat femenina i cap a les persones interpretables com a femenines.

Així doncs, no és estrany que cert tipus de feminisme ratifiqui la dinàmica masclista mitjançant la seva participació. El continuisme de la dinàmica es troba clarament visible mitjançant els prejudicis expressats pels diferents sectors. Exemple:

– L'abolicionisme actual de la prostitució defensa exactament el mateix principi que l'abolicionisme clàssic nascut de la noció patriarcal.
– El sector TERF (moviment trans excloent) defensa el descrèdit cap a les transsexuals femenines (trans-misogínia), en considerar-les biològicament "impostores". De la mateixa manera el masclisme clàssic va defensar el mateix concepte, mentre utilitzava mecanismes d'expulsió, extorsió, violència i crim cap a les trans.
– El sector lesbofòbic del feminisme defensa l'expulsió de les lesbianes que acusa de ser masculines i d'apartar-se de les funcions biològiques inherents a les dones veritables (sexualitat heterosexual i reproducció). Aquesta fracció feminista defineix les lesbianes com "amenaça lavanda".
– Com que el masclisme va elaborar la "teoria de les races" amb la conseqüència de la segregació, una part de l'actual feminisme no només no atén les veus de les dones racialitzades, sinó que, igual que fa amb les prostitutes, són representades de forma estereotipada i superficial; o bé són considerades perilloses, sospitoses de prostitució o d'inferioritat intel·lectual.

Altres exemples com aquests (ergo: la pretensió de perpetuar les jerarquies, la participació en el capitalisme i els seus beneficis desiguals mitjançant la plusvàlua, el lucre exacerbat i infradistribució econòmica, reivindicació de rols agressius característics del masclisme, etc.) ens indiquen que les dones també estan en condicions de perpetuar la misògina, el descrèdit femení i la violència cap a altres dones apartades del constructe politicoreligiós-econòmic actual. Es demostra que la construcció masculina està ratificada amb la participació femenina; que la igualtat defensada per moltes dones no respon només al propòsit, sinó també a la mentalitat típicament masclista i compartida.

És, doncs, lògic que l'abolició de la prostitució i la misogínia trobin també en el criteri de moltes dones camp obert per a la seva perpetuació; com tantes vegades va passar en el passat.

Conclusions

1 – La cipridofòbia, i com a conseqüència, l'abolicionisme de la prostitució és una de les més antigues formes de prejudici que, des de temps immemorials, va generar tota mena de biocontrol polític i violència que van patir les dones o individus femenins.

2– La cipridofòbia i l'abolició de la prostitució fomenten un altre tipus de fòbies misògines similars on les dones són ridiculitzades, perseguides, precaritzades econòmicament, criminalitzades o assassinades.

3– La cipridofòbia serveix, actualment, per emprendre dinàmiques dictatorials i masclistes sobre els cossos de les dones mitjançant l'exercici polític: desposseir-les del dret a decidir sobre la seva sexualitat, dret a defensar la seva supervivència i dret a no ser perseguides, empobrides, suïcidades o assassinades.

4– És obligació dels poders públics –el propòsit dels quals sigui la llibertat i la justícia– emprendre polítiques valentes que destrueixin el perjudici sobre la sexualitat femenina i impedir qualsevol forma de criminalització que neix de l'abolicionisme de la prostitució, de l'abolicionisme de l'homosexualitat, de l'abolicionisme de la transsexualitat, i de la persecució als marginats econòmics de qualsevol índole.

5– Mitjançant la proposta d'"abolició de la cipridofòbia" es pretén acabar amb qualsevol mecanisme que extorsioni qualsevol forma de decisió sexual femenina, que, igual que tota mena de sexualitat, és i ha de ser d'estricta jurisdicció personal pel que fa al seu propòsit i execució.

BEA ESPEJO
Fundadora del CTC

"POTSER SOC MASSA JOVE"

Les persones joves del nostre país es troben el dia d'avui en una situació històricament precària. Així ho visibilitzen dades com la taxa d'emancipació, la qual es descobreix en un 18,2%. Només aquesta dada implica que més del vuitanta per cent de joves no poden exercir un dret tan bàsic com el d'accedir a un habitatge i iniciar el seu propi projecte de vida.

Les poques joves que ho poden fer, i efectivament poden desenvolupar el seu pla emancipatori, pateixen també una àmplia incertesa i vulnerabilitat. Això és així en la mesura en què, en un desesperat intent de poder exercir un dret teòricament fonamental, moltes joves accedeixen a pisos en condicions completament precàries i pateixen una àmplia varietat de greuges i vulneracions en relació l'habitatge.

En aquest sentit, és destacable que, segons dades del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, el 56% de joves emancipades declarin haver patit abusos amb relació a la llar - com el no retorn de fiances o quanties avançades -, o que el 20% de casos de les meses d'emergència residencial per desnonament siguin llars joves.

Malgrat que aquestes dades parlin del col·lectiu jove en absolut és rellevant visibilitzar que les joves no som un col·lectiu homogeni ni tenim les mateixes experiències o oportunitats. En aquest sentit, cal denunciar què més enllà de la diferenciació binària de gènere - on es destaca constantment que les dones tenen pitjors condicions materials que els homes - les principals enquestes i dades que gaudim de la situació socioeconòmica de les persones joves no fa cap diferenciació més exhaustiva.

Resulta alarmant que tot i saber, per exemple, que el col·lectiu LGBT té problemes estructurals tant en l'accés com en el manteniment de llocs de feina com en habitatge - segons dades del mateix Ministeri d'Igualtat, específiques sobre aquest col·lectiu -, aquesta realitat no es vegi recollida en els informes sobre situació jove; que en tot l'extens i principal informe polític de l'Enquesta Catalana de la Joventut, de l'Observatori Català de la Joventut, no apareguin ni un sol cop paraules com 'lesbiana' o 'transgènere'

Com incideix el fet de ser jove i trans en l'àmbit emancipatori? O el fet de ser gai? Com pretenem erigir política pública en el sector si desconeixem completament aquestes realitats? Si volem millorar i transformar la realitat esdevé fonamental poder conèixer-la primer.

Que s'impossibiliti un dret fonamental com aquest té conseqüències directes en el desenvolupament i el benestar emocional de les joves. Ja l'any 2017 l'Observatori Català de la Joventut publicava un informe on es relacionava necessàriament la precarietat i la salut. En aquest sentit, es destacava que gairebé la meitat de les joves afirmaven patir angoixa i ansietat per no poder arribar a final de mes, o que el 13% no tinguessin una dieta bàsica i equilibrada a conseqüència de la seva situació econòmica. Aquesta situació de malestar emocional no ha fet més que agreujar-se en el context de la pandèmia de la Covid-19. Cito textualment un informe de l'Hospital Sant Joan de Déu *Les Urgències han atès un 50% més de joves i, tot i que la majoria presentaven quadres d'ansietat, psicosi, depressió i trastorns alimentaris, es destaca l'increment d'autolesions i intents de suïcidi: L'increment d'intents de suïcidi durant l'any de pandèmia entre les noies de menys de 18 anys ha crescut un 195% durant la pandèmia i el suïcidi s'ha consolidat com la principal causa de mort no natural de les persones joves*".

És un drama que hàgim permès que això passi en una democràcia avançada com la nostra; que s'hagi normalitzat la precarietat i el malestar de les joves del nostre país. Cal reivindicar que no és normal que tot el que coneguem les joves sigui la precarietat; que no puguem desenvolupar un projecte de vida digne; que el malestar emocional sigui comú o que el suïcidi continuï sent la principal causa de mort no natural entre nosaltres.

Tot això pot canviar ara. Hem de ser agents del nostre temps i repensar el valor de tot allò que ens envolta. Tenim sobre la taula demandes històriques d'entitats organitzades; solucions que passen necessàriament per analitzar i conèixer allò invisibilitzat per donar resposta a les nostres necessitats i demandes. Tenim en les nostres mans la possibilitat de construir una societat que abanderi efectivament la justícia i la solidaritat, que transformi la política en un acte d'amor per la gent, la terra i la vida. Hem de continuar insistents i combatives per una emancipació juvenil però, sobretot, per una emancipació social

GUILLERMO CHIRINO GÁLVEZ
Sant Feliu de Llobregat

Espectacle i Experiència

IRIS LÁZARO CANET

Escrivia Guy Debord al 1967 que "l'espectacle no és un conjunt d'imatges sinó una relació social entre les persones mediatitzada per imatges" (*tesi 4 de La societat de l'espectacle*). Aquesta afirmació presenta l'espectacle com una unitat general i no un simple conglomerat inconnex d'elements. L'espectacle és, doncs, una integritat que no existeix de forma aïllada. No es tracta d'una addició a la vida social: és l'entramat mateix que la conforma i, com a tal, indivisible d'ella. En no ser localitzable en un punt, no pot contenir-se per suprimir-la amb facilitat. L'espectacle intoxica i dóna forma fins a la més mínima interacció: tota vida humana (social) és afirmada com a simple aparença (*tesi 10*). D'aquesta manera, deixa de ser vida per esdevenir contemplació de l'espectacle des de l'acceptació *passiva* d'una "enorme positivitat indiscutible i inaccessible" que perpetra les actuals condicions d'existència i relació.

La mercaderia és la categoria universal de l'ésser social, i la relació mercantil produeix reificació, a les formes de la qual se sotmet la consciència humana. Amb el creixement de la racionalització i de la mecanització de la producció, l'activitat del treballador deixa de ser-ho per esdevenir una actitud contemplativa (Lukács, *Història i consciència de classe*). Si la llibertat és acció, la vida contemplativa en l'espectacle renega de la nostra llibertat intrínseca. L'activitat humana, que s'expressa de mode *fluït*, és posseïda per l'espectacle en estat *coagulat* (*tesi 35*). En el fetitxisme de la mercaderia que inunda la nostra època, el món sensible és substituït per una selecció d'imatges que apareixen com allò sensible per excel·lència (*tesi 36*). El constant moviment de la mercaderia que provoca s'identifica amb el distanciament dels homes entre si i respecte a la seva producció global (*tesi 37*).

És cert que el creixement econòmic allibera la societat de la lluita per la supervivència, però de cap manera l'allibera del seu alliberador. El treball exigeix la continuació fins l'infinit del seu servei i sotmet tot esforç i projecte socialment lícit com a servidor seu (*tesi 40*): la mercaderia és un poder que ocupa la vida social (*tesi 41*). En l'espectacle arriba a l'extem, en no haver-hi altra cosa que la relació de la vida social amb la mercaderia. El consum alienat esdevé un deure per les masses (afegit a la producció alienada). D'aquesta manera, tot el treball assalariat passa a ser una mercaderia total que es perpetra en el seu cicle. Per sostenir-ho, la mercaderia retorna fragmentàriament a l'individu fragmentat, separat que l'ha produït (*tesi 42*).

El capitalisme actual, contrari a la revolució industrial, on sols veia en el proletari l'*obrer*, sense considerar-lo en el seu oci i humanitat (Marx, *Manuscrits d'economia i filosofia*), necessita una col·laboració addicional de l'obrer per mantenir l'abundància assolida. L'obrer deixa de ser objecte de menyspreu per ser considerat un *consumidor* (*tesi 43*) a qui cal persuadir perquè s'identifiqui i satisfagui les seves necessitats amb la mercaderia. Així, el consumidor real es transforma en un consumidor d'il·lusions (*tesi 47*). Quan la realitat-producte és sotmesa a l'aparença, l'acumulació del capital, antigament invisible, s'exhibeix en la totalitat de la societat mitjançant els objectes sensibles (*tesi 50*).

El progrés econòmic, doncs, ha desembocat en una degradació de l'ésser al tenir i, finalment, al semblar, al qual el tenir remet com a proveidor del seu prestigi immediat i de la seva funció última (*tesi 17*). Res *és* ja: fins i tot la "riquesa" del tenir ha quedat reduïda a simple imatge, en el moviment de la vida individual a social. Sols tenim en la mesura en què els altres *visualitzen* que tenim. En quedar reduïts a relació, som aparença. Tot el món, del qual som part, ha esdevingut inaccessible en haver estat cobert per una capa il·lusòria que reconstrueix materialment la il·lusió religiosa, donantli base terrestre (*tesi 19*). El producte és l'opi del poble, perquè li permet influenciar la mirada de l'Altre, que s'ha instal·lat dins seu. Quan la nostra identitat es basa en la imatge que es té de nosaltres, l'Altre és absorbit com una part indivisible de qui som. L'Altre ens fonamenta. La vida, l'individu, es divideix en representacions i mirades. Actors i espectadors alhora, la nostra realitat es fragmenta de forma infinitesimal en escenes independents d'una gran funció "contrària del diàleg" (*tesi 19*), on la comunicació es dóna com instantània i unilateral. En una extrema destrucció del llenguatge reconeguda com a *positiva*, el consum espectacular ha esdevingut la *comunicació d'allò incomunicable* (*tesi 192*).

L'espectacle es caracteritza per una tendència a la inactivitat, a la passivitat, al no-treball. Això en cap moment implica una sortida del cicle de producció, sinó tot el contrari: el temps "lliure" "constitueix una submissió atenta i estupefacta a les necessitats i resultats de la producció; és, com a tal, un producte de la seva racionalitat" (*tesi 27*). A la mateixa tesi, Debord també exposa que la llibertat no és possible fora de l'activitat. Seguint aquesta idea, en una vida que sols contempla l'espectacle no pot haver llibertat.

És impossible recuperar l'activitat alienada a partir de la submissió als resultats del propi treball alienat (*tesi 27*). El "temps d'oci" és també temps productiu: el monopoli que el consum exerceix sobre ell el converteix en productor de capital. Per oblidar la misèria del treball i l'opressió, el poble se submergeix en l'adquisició de productes que, més enllà de l'esgotament de la falsa satisfacció instantània, mantenen girant el cicle de l'economia.

L'alienació causada per aquests productes, objectes de contemplació fruit de l'activitat *inconscient* del treballador, provoca un retrocés en l'individu: "com més es contempla, menys es viu; com més accepta reconèixer-se en les imatges dominants de la necessitat, menys comprèn la seva pròpia existència i el seu propi desig" (*tesi 30*). La publicitat actua com a líder d'aquest moviment, en crear desig artificial que persuadeixi els *consumidors* a comprar un producte. Amb el progrés del marketing, però, el desig ja no és generat envers el producte com a tal, sinó per tot un seguit de *sensacions associades* a ell. A l'hora d'anunciar un cotxe, per exemple, el reclams són "captura la vida" (*Renault Captur*) o "deixa que la passió et porti" (*Renault Clio*). Ja no es ven el producte, sinó l'*experiència* del producte. En el cas dels cotxes, la capacitat de posseir la vida, fugaç i víctima del pas del temps - tan ràpid, el temps apremia, no pot perdre's de cap manera -, que mai pot pensar-se com a present, sols com a passat; i la presència d'una passió a què hom decideix lliurar-se, sent conduït per ella. La qüestió és si aquestes "experiències" són possibles en el marc del capitalisme.

És la proposta del marketing una contradicció: com pot haver experiència des de la contemplació del producte? En el pensament de Walter Benjamin, l'experiència és quelcom elaborat i articulat: el subjecte (col·lectiu) fa l'experiència, que no és empírica ni recepció. Així doncs, l'experiència implica activitat i participació, però els productes de consum sols ofereixen contemplació: una contemplació, a més, que s'esgota (es consumeix) en ser constantment renovada. L'experiència és amb allò significatiu, però un producte, en la lògica consumista, és incapaç de ser-ho en esgotar-se tan aviat, en caure en l'oblit quan és substituït. L'experiència es transmet, doncs, de forma unidireccional: el subjecte no construeix la seva pròpia experiència, sinó que la *rep* del producte. El producte desperta en ell determinada sensació. Els consumidors són receptacles en què dipositar "desig" i "experiència".

Per fer-ho, abans cal buidar-los: persuadir-los per oblidar la seva fixació actual i així dirigir-los envers l'objecte anunciat, la novetat. Aquesta racionalitat ens sotmet a l'actualitat (Benjamin). "L'espectacle no condueix enlloc excepte a si mateix" (*tesi 14*): no permet un sorgiment de la novetat real, és sempre el mateix. Cada mercaderia lluita per seva imposició com a única en el món, per l'obtenció del reconeixement total dels consumidors (*tesi 66*). L'aspiració de la mercaderia és despertar una "excitació fervorosa" característica del fetitxisme religiós (*tesi 67*). Cada producte es presenta com a únic, el decisiu, però aviat s'exposa la seva vulgaritat en arribar a la casa del consumidor, doncs ho fa, alhora, a totes les cases. És en aquest punt que sorgeix un altre objecte amb la seva exigència de reconeixement (*tesi 69*) que, suscitant un altre cop el desig, segueix justificant el sistema. Els impostors de la satisfacció s'encadenen, van passant de moda en una renovació perpètua.

En l'actualitat, marcada pel desenvolupament de la tècnica al servei del capitalisme, l'experiència és cada cop més inassolible. La tècnica ha desfigurat el món perceptual i la subjectivitat, ens manca la connexió entre generacions i entre nosaltres mateixos (Benjamin). No formem vincle, no construïm un patrimoni col·lectiu. Per exemple, les xarxes socials, com a principals proveidores d'informació i com a eina important de comunicació en tant que *individus*, no ofereixen intersubjectivitat: rebem informació, però no participem de forma real en ella. La nostra falsa participació es dóna a través d'imatges, d'instruments, de *reaccions*. Allò que relaciona els homes, alliberant-los de les seves limitacions locals o nacionals, és el mateix que els allunya els uns dels altres (*tesi 72*). Continguts efímers que són contínuament consumits, substituïts. Si la informació sols viu en l'instant en què fou nova (Benjamin), com deixar petjada? En el món individualista del capital, cada cop intercanviem menys experiències. En l'espectacle, per tant, el sistema econòmic es basa en l'aïllament, mitjançant els diversos béns seleccionats que reforcen les condicions s'aïllament de les "muchedumbres solitarias" (*tesi 28*). L'origen de l'espectacle radica en la pèrdua d'unitat del món, doncs una part del món es representa davant del món. "L'espectacle reuneix allò separat, però ho reuneix en tant que separat" (*tesi 29*). Mitjançant un projecte de *reestructuració sense comunitat*, la pseudonovetat de l'espectacle fa oblidar la història a través de la (pseudo)cultura convertida en mercaderia (*tesi 192*). Atacat per aquesta presència-absència del món, el jo es destrueix i, per tant, la distinció entre el jo i el món s'esvaeix: la nostra falsa consciència és incapaç de conèixer-se a si mateixa (*tesi 219*).

L'activitat inconscient de l'espectador resulta en la seva alienació a favor de l'objecte contemplat. Els seus propis gestos esdevenen els d'un altre que els representa per ell; l'espectacle és a tot arreu (*tesi 30*). "Reconeixent-nos en les imatges dominants de la necessitat" busquem moments d'identitat, de reconeixement de la pròpia subjectivitat. Busquem una experiència que no podem assolir, així que comprem un cotxe que l'evoqui per omplir aquest buit. El consum, però, aviat es revela com una insatisfacció constant (la paraula ja ho indica, es consumeix i no perdura) que ens deshumanitza: establim vincles amb productes, no amb la comunitat ni amb nosaltres mateixos. Productes *còmodes* que ens ofereixen una falsa satisfacció. Mitiguen la indignació i la ràbia, impedeixen el reconeixement del dol propi i del proïsme. El consumisme genera desig, però no el crea del no-res: el transfigura. Ataca i parasita els anhels d'autenticitat i alliberació, per reconciliar-los amb el sistema. La llibertat és contrària a la passivitat que caracteritza la nostra època, però podem assaborir-la gràcies a una cervesa (*campanya publicitària de la cervesa El Águila*). D'aquesta manera, el desig de llibertat esdevé una eina per perpetrar el sistema enlloc de desafiar-lo, en expressar-se des de la imatge aliena enlloc de com a emoció que emana de l'interior.

A través de la sintetització del desig, la satisfacció de les necessitats humanes primàries és "suplantada per una producció ininterrompuda de pseudonecessitats que remeten a la gran pseudonecessitat: el manteniment de l'imperi" de la mercaderia (*tesi 51*), que, instant a instant, producte a producte, allunya l'home de la lluita. El consum banalitza el món i converteix la insatisfacció en mercaderia, oferint un pseudogaudi que alberga la repressió en el seu interior (*tesi 59*), la preservació del sistema.

El treballador ja no es produeix a si mateix des de l'activitat, sinó que produeix poder independent. L'èxit de la producció, que s'expressa en l'abundància, retorna al productor com a abundància de la despossessió. Quan l'espectacle cobreix íntegrament el territori, tot esdevé estrany per ell (l'espai, el temps). És així com les forces que se'ns escapen, que ens són arrabassades, tornen a nosaltres en tot el seu vigor (*tesi 31*), i nosaltres les rebem des de la passivitat. Pot concloure's, per tant, que "l'espectacle és la producció concreta de l'alienació en la societat" (*tesi 32*). En el cicle de la producció i el consum, l'home, cada cop més separat del seu producte, s'està allunyant del seu món i de la seva vida (*tesi 33*). Es tracta, en efecte, d'una separació perfecta

In the Beginning was the Image (Asger Jorn, 1965)

El temps irreversible de la producció, que s'ha erigit com a dominant, és la mesura de les mercaderies que s'afirma com a temps general de la societat. Emperò, és tracta en realitat d'un temps particular, doncs és constituït per interessos particulars (*tesi 146*). En ell, "el temps ho és tot, l'home no és res" (Marx, *Misèria de la filosofia*): el temps queda devaluat, inverit com "terreny de desenvolupament humà" (tesi 147). Aquest temps, transformat per la indústria, s'expressa també de forma pseudocíclica en tant que *temps consumible* de la vida quotidiana (*tesi 148*), compost per unitats intercambiables, iguals, sense cap valor qualitatiu (*tesi 149*). És el temps de la supervivència ampliada que es dóna en la quotidianeitat sotmesa a la pseudonatura desenvolupada pel treball alienat, amb els seus nous cicles: "dia i nit, treball i descans setmanal, temporada de vacances" (*tesi 150*).

Atrapada en aquests cicles, la societat moderna persegueix desesperadament l'estalvi de temps. Cal "economitzar el temps" per extreure el màxim *rendiment* dels moments no laborals. Les activitats cada cop requereixen menys temps: des dels productes *smart* i connectats a Internet en què deleguem les nostres tasques (per exemple, el frigorífic que automàticament elabora la llista de la compra i la demana) fins els serveis que ens estalvien els desplaçaments (les aplicacions de compra en línia d'aliments); tota tasca sempre aspira a la instantaneïtat. L'usuari demana i roman passiu a l'espera que un altre realitzi l'activitat per ell.

Tanmateix, l'optimització del temps no laboral no comporta un ús més significatiu d'ell. Els moments d'oci i vacances, representats a distància i postul·lats com a desitjables, no són altra cosa que mercaderia espectacular (*tesi 153*). És el temps del consum, del *retorn* fragmentari de la mercaderia als seus productors. Destinem el temps d'oci al consum de productes, ja siguin béns materials, continguts digitals o visites a indrets, que es presenten com una recompensa per la "feina dura"; es demora i retorna cíclicament, adquirint així un caràcter profètic. L'anomenada "vida real" i significativa és, en realitat, la vida més espectacular (*tesi 153*). Fins i tot les festivitats generals, que haurien d'actuar com a moments de vincle social, inciten al gast econòmic (*tesi 154*), com es veu en la mercantilització cíclica de les tradicions. "La realitat del temps ha quedat substituïda per la publicitat del temps" (tesi *154*).

En aquest temps de la producció, les *vivències individuals* de la quotidianeïtat manquen el llenguatge i el concepte, incapaces d'accedir críticament al seu passat, que no pot trobar-se enlloc.

No es comuniquen, en quedar oblidades i incompreses "a favor de la falsa memòria espectacular d'allò no memorable" (*tesi 157*). L'espectacle, com a organització social establerta de la paràlisi de la història i de la memòria, és una *falsa consciència* del temps (*tesi 158*), on l'experiència construïda col·lectivament és eliminada a favor de meres vivències aïllades. L'afirmació de Walter Benjamin, que l'experiència esdevé quelcom interior en no poder fer-se en l'exterior, descriu la situació del món que ha esdevingut espectacle. La incapacitat d'incorporar aquestes aspiracions exteriors porta a la reclusió de la memòria en l'individu; l'únic que queda són les "vivències individuals acrítiques" de què parla Debord. Les vivències no construeixen, no narren. En el moment en què la vida esdevé espectacular, l'únic que hi ha és la vivència individualitzada i aïllada del producte. El reconeixement i el consum de totes aquestes aparences no és altra cosa que el centre de la pseudoresposta a una "comunicació" que no admet resposta (*tesi 219*).

Sotmesos en l'omnipresència d'informació (publicitat intrusiva en qualsevol activitat, contingut instantani i il·limitat... en definitiva, "l'era de la informació"), la nostra imaginació s'atrofia i esdevenim incapaços de construir mentalment una situació diferent. La necessitat d'*imitació* sentida pels consumidors està condicionada pels aspectes d'aquesta despossessió total (*tesi 219*). La informació tampoc és convertida en part de la nostra experiència, sinó tot el contrari: en l'experiència, acaba resultant en una *impermeabilització* (Benjamin). La informació deixa d'impactar-nos; no ens arriba, no pot haver experiència de la informació doncs aquesta constitueix un present absolut que no estableix cap relat amb el context. En el cas de la publicitat: constant, inconnexa (les seqüències d'anuncis a la televisió, els plafons als carrers, els fulletons que arriben a les cases...); la compaginació de productes i serveis tan diferents, cadascun lluitant per ser reconegut com l'únic (ser l'escollit per ser consumit al moment, o extingir-se) porta a una total desconnexió entre els seus components, que són, un cop més, dipositats en els potencials consumidors, de manera que no hi ha cap implicació per part seva. En Benjamin, l'*acció* de recuperació constant de l'experiència evita el present absolut que ens impermeabilitza. Però si la lògica de la temporalitat capitalista fonamenta la societat en una renovació instantània en la qual no ens impliquem realment, estem condemnats a pedre'ns en aquest present total privador d'experiència que ens és aliè.

Bretxes digitals, institucionals i socials.

El repte de la digitalització a les administracions públiques.

CLAUDIO CARMONA VARGAS

La pandèmia de la Covid-19 va provocar un augment important de les gestions on-line de totes les administracions públiques, adaptant de forma urgent, els procediments i serveis al format telemàtic. Protegir el dret a la salut passava per evitar aglomeracions i cues en espais tancats i és per això que es va decretar la priorització de l'atenció telemàtica, una atenció que en alguns serveis públics va ser l'única possible durant mesos.

Aquest tancament o reducció de la presencialitat, justificat per criteris de protecció de la salut, va comportar en molts casos un deteriorament de la qualitat en l'atenció de determinats serveis públics. Aquesta situació, que era comprensible durant les primeres setmanes i mesos d'una crisi sanitària sense precedents, no es pot justificar pràcticament dos anys després del seu inici.

Efectivament, han passat dos anys i les administracions públiques han adaptat processos i protocols segons la intensitat de l'onada vírica del moment, s'han instaurat les cites prèvies per a l'atenció i es prioritza el tràmit telemàtic, un format al qual no tota la ciutadania hi té accés i que provoca la coneguda bretxa digital.

Aquesta bretxa digital assenyala les administracions públiques, els bancs i les grans companyies de subministrament de telecomunicacions i energia, sectors, tots ells, que pràcticament funcionen com a monopoli o oligopoli. No està a l'abast de qualsevol ciutadà poder crear un banc d'un dia per l'altre i fer una campanya *"El banc humà, on importen les persones"* per captar tots aquells clients descontents que anhelen una atenció presencial, propera i personalitzada, ni tampoc no es pot crear un servei de gestió tributària alternatiu.

Molts ajuntaments també han adaptat els seus espais de participació ciutadana al format telemàtic. El consell municipal de participació, l'audiència pública o la reunió amb veïns i veïnes afectades per una obra ha deixat de celebrar-se en la sala d'actes del centre cívic de torn per a celebrar-se via Zoom o qualsevol altra aplicació de videoconferències.

Recentment un president d'una associació de veïns m'alertava que no tothom va tenir accés a una reunió telemàtica que es va produir recentment per explicar precisament la transformació d'un carrer del barri. Tampoc seria just carregar sobre la tecnologia la responsabilitat del descens de la participació social i política, una lògica que ve de molt enrere, però sí que hem d'alertar que la bretxa digital en l'accés a la informació i els serveis públics és el reflex de les bretxes socials existents.

Hi ha diferents velocitats en l'accés a la informació pública, el llenguatge de l'administració pública no sempre ha estat accessible per tothom. A Espanya, més de 30 milions de persones fan servir Whatsapp a diari, una aplicació que es caracteritza per la seva simplificació. Són aquestes mateixes persones capaces de relacionar-se amb l'administració pública amb èxit?

Cal reflexionar, potser el problema de l'administració pública no és només la digitalització: els procediments i el llenguatge ja eren inaccessibles i incomprensibles per a sectors importants de la població quan s'havia d'omplir un formulari a paper i boli i es demanaven un munt de documents a adjuntar, molts d'ells pràcticament idèntics, i en molts casos es tracta de documents que s'han de sol·licitar a la pròpia administració on s'han d'entregar.

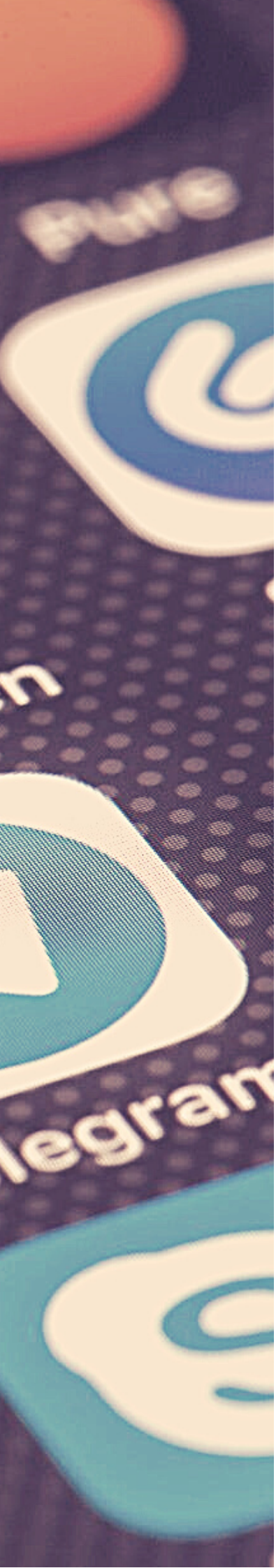

En tot cas, no és un aspecte menor. Aquesta bretxa digital, social i institucional, representa una de les grans amenaces dels sistemes democràtics: la pèrdua de confiança de la ciutadania cap a les seves institucions. Cuidar aquesta relació de confiança entre l'administració pública i la ciutadania és un element important per a optimitzar el rendiment institucional i també el desenvolupament social i econòmic d'una comunitat. Una comunitat on impera la confiança i la reciprocitat és més dinàmica.

Més enllà de l'atenció presencial o telemàtica, la crisi sanitària ha evidenciat que les administracions han d'accelerar la seva digitalització, un repte que venia de lluny amb la necessitat d'optimitzar els procediments i la gestió de dades i expedients. Però digitalitzar l'administració no és escanejar expedients. Digitalitzar l'administració és millorar el rendiment d'aquesta, fer-la més eficient, aprofitar les tecnologies i els procediments electrònics per millorar la relació entre administradors i administrats.

Com digitalitzem les nostres administracions públiques és el gran què. La tecnologificació dels processos, la gestió de dades i la prestació dels serveis públics corre el risc de regir-se només pels criteris de competitivitat mercantilista. L'administració pública ha de liderar el procés de transformació digital i, per tant, condicionar el procés amb criteris socials i públics. Cal recordar que existeixen drets de ciutadania com el dret a l'accés a la informació pública o el dret a accedir en condicions d'igualtat als serveis públics i que aquests siguin de qualitat. Quan les administracions encara no han acabat de sortir-se'n amb una contractació pública amb criteris socials, ambientals i amb perspectiva de gènere, cal incorporar aquests valors a la intel·ligència artificial i a la gestió de dades.

Cal una doble intervenció: en primer lloc, assegurar aquests criteris públics i vetllar per aquests drets de ciutadania en tot aquest procés d'incorporació d'aquesta tecnologia i, en segon lloc, apoderar i acompanyar la ciutadania que pugui tenir més dificultats per adaptar-se a una nova relació amb l'administració que ha de ser més eficient. La ciutadania ha de ser conscient dels riscos d'aquesta tecnologia en mans de grans corporacions i de la necessitat de regular per a establir límits i contrapoders, però també de les potencialitats d'aquests sistemes per millorar el dia a dia de la gestió dels assumptes públics. S'haurà d'entrenar els algoritmes per a què incorporin la perspectiva social i pública, i s'haurà d'entrenar els sectors de població més allunyats d'aquesta realitat. La resposta no pot passar per una nova versió del ludisme.

CLAUDIO CARMONA VARGAS

ORGULL 2022

Trans*Baix Power va participar en la celebració del dia de l'Orgull 2022 en diferents actes organitzats per l'Ajuntament de Barcelona i l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat.

Rosa Mª Maristany, presidenta de Trans*Baix Power, va ser present a Sant Feliu on, conjuntament amb altres representants d'Entitats de la vila i la regidora de Feminismes i LGTBI, Loren Rider, va llegir el manifest.

l'Ajuntament de Barcelona ens va convidar a l'acte institucional organitzat pel consistori, on vam estar representats per Ivan Miguel Martín.

Després de l'acte vam poder gaudir d'un refrigeri mentre conversàvem amb la resta d'assistents.

✳ ✳ ✳

Trans*Baixpower & Roses de Sant Feliu reb el premi Carxofa Diversa de la mà del president de Sant Boi en Positiu Trans VIH, l'Ivan Herrador. Ha estat un orgull per nosaltres rebre aquest premi. Seguirem treballant colze amb colzeamb la nostra entitat germana Sant Boi en Positiu Trans VIH pels drets de les persones trans i la resta del col.lectiu LGTBIQA+

D'esquerra a dreta: Rosa Mª Martistany, Gina Pol Borràs, Salvador Illa, Sónia Guerra

Sonia Guerra va presentar al Congrès del Diputats la proposta de Trans*Baix Power de modificació de l Estatut del Treballadors, en relació amb la proposta de la nova Llei Trans.

A Madrid hem pogut participar a les taules de treball amb la Ministra d'Igualtat Irene Montero.

Agraïm a les dues la seva predisposició, empatia i escolta.

Texte :

Disposición final décimo quinta. Modificación del texto refundido de la Ley del Estatuto de los Trabajadores, aprobado por Real Decreto Legislativo 2/2015, de 23 de octubre.
El Texto Refundido de la Ley del Estatuto de los Trabajadores, aprobado por Real Decreto Legislativo 2/2015, de 23 de octubre, queda modificado como sigue:
Uno. El párrafo c) del apartado 2 del artículo 4 queda redactado en los siguientes términos:
«c) A no ser discriminados directa o indirectamente para el empleo, o una vez empleados, por razones de sexo, estado civil, edad dentro de los límites marcados por esta ley, origen racial o étnico, condición social, religión o convicciones, ideas políticas, orientación e identidad sexual, expresión de género, características sexuales, afiliación o no a un sindicato, así como por razón de lengua, dentro del Estado español.
Tampoco podrán ser discriminados por razón de discapacidad, siempre que se hallasen en condiciones de aptitud para desempeñar el trabajo o empleo de que se trate.»

Barreres Viàries

L´AUTOPISTA TALLA ELS POBLES I LA UNITAT DE LA GENT

Si vas passejant un diumenge qualsevol pel carrer Laureà Miró, o carretera Reial, encara que m'agradaria més que es digués camí del Baix, a l´alçada d'Esplugues, un xic més enllà on s'acaba el terme de Sant Just Desvern, hi travessa un pont de formigó. Tot i que en ser un pont, no sembla que talli el municipi en aquest punt, però es veu molt lleig i trenca l´estètica de la passejada.

Sovint, passejant pels municipis del Baix, veus aquelles cases antigues, senzilles, de classe treballadora que, cent o cent cinquanta anys enrere hi vivien persones que treballaven a les empreses locals, molt probablement d'aquelles que es van formar com colònies i que després han esdevingut barris. Casetes que tal com estan les coses, ara són cases de luxe perquè moltes d'elles tenen un petit jardí davant o al darrere. Si tens un arbre, gaudeixes d'ombra.

És un pont ample, que al seu obac es veu gris i fins i tot si et quedes a sota, diria que claustrofòbic. Amb els raigs de sol que li són reflectits pots veure el cúmul de pols que s´hi vessa, el rèflex de les partícules de silici que fan de mirall a la incidència dels raigs de llum.
És un dels tants ponts de l´autopista que surt i entra de i cap a Barcelona capital.

Tot i que baixant pel carrer del pont, el carrer Nou, a mà dreta ens trobem un parc força bonic, dit el Pou d'en Fèlix, on hi ha una gran pista que molts diumenges la quitxalla hi juga i, a l'esquerra el centre històric del municipi, no per antic, però sí per comercial.

L'autopista creua malauradament els municipis d'Esplugues i de Sant Just Desvern en uns tres kilòmetres i és un espai que perden els dos municipis implicats.

Hagués sigut molt més bonic, ecològic i eficient, tot i que una mica més car, que la sortida de la Diagonal hagués sigut soterrada i sortís una mica abans de la rotonda que va a l'Hospital Moisès Broggi, aprofitant el desnivell. Bé que ho han fet amb trams d'autovies... fet, penso, sense tenir en compte que, les cases de dalt prop de la serralada de Collserola, pel sòl fet d'estar per damunt del pont han adquirit un estatus com «zona alta», i la d'avall com a zona més obrera històricament parlant, i més a prop dels llindars industrials de l'època... dic jo, que aquesta barrera social hagués quedat més esmorteïda.

Tot aquest ciment carregat d'emissions, quitrà, plom, i altres derivats químics per el volum de cotxes que hi passen, embruten cases, carrers, i pulmons.

Curiós que em recordi el traçat de les vies del tren de la Renfe, molts pobles del Maresme havent perdut la seva personalitat vers unes catenàries... i altres, que tot i creuant el municipi, dividint la gent i els barris, com el cas de Sant Feliu de Llobregat, tot i que ara ja s´està tirant endavant el macroprojecte del soterrament de les vies.

Crec que a Montcada i Reixac també ho estan gestionant.

Encara hi ha esperança

ROSA Mª MARISTANY

Directora. Trans*Baix Power La Revista

Pas per a vianants

Estem acostumats els que vivim a les ciutats, sigui grans o petites, a veure els passos per a vianants sobre elevats. Però això donaria per a un altre article. Bé anem al tema que té tele.

Com comentava estem acostumats en el nostre dia a dia, a veure passos de vianants. Però ens hem preguntat alguna vegada, si tants i tan diferents els uns dels altres són legals?

> ***Article 168. Marques blanques transversals.***
>
> *c) Marca de pas per a vianants. Una sèrie de línies de gran amplada, disposades sobre el paviment de la calçada en bandes paral·leles a l'eix d'aquesta i que formen un conjunt transversal a la calçada, indica un pas per a vianants, on els conductors de vehicles o animals els han de deixar pas. No es poden utilitzar línies d'altres colors que alternaran amb les bla*nques.

Bé, aquesta part del text que he destacat, és la part que tota administració pública desobeeix sistemàticament. I com diu un company, «es netegen els quarts del darrere».

És sabut que la policia sigui local, municipal, guàrdia civil, mossos d'esquadra, ertxaina, etc., ha de fer complir la llei, però quin agent mossegarà la mà que li dona menjar? Tindria ganes de ser sancionat per això?

Doncs sàpiguen vostès, que per desgràcia, déu no ho vulgui, si atropellen un vianant en un d'aquests pas per a vianants acolorits, encara que el dolor que tindríem seria infinit el jutge declinaria tota responsabilitat de l'administració pública. Llei en mà no és un pas de vianants.

El vianant ni sap ni entén que hi ha una llei que obliga les administracions a complir-la i ho considera com un pas de vianants. Els vianants, com que no són conductors, no han de conèixer les normes de circulació. Els conductors també ho desconeixen, ja que a l'autoescola aquest tipus de coses no les ensenyen.

SERGI PINYES

INTRODUCCIÓ AL JOC D'ESCACS (3)

Natàlia Parés Vives

Continuant amb les entregues dels números anteriors, avui ens donarem un descans i seguirem l'exemple d'una partida magistral, acabada de jugar, a Madrid, en ocasió del torneig de Candidats (aspirants), per disputar el títol de campió del món contra el vigent campió: Magnus Carlsen..

Ens permetrà, a més de gaudir de la partida, repassar conceptes apresos i descobrir-ne de nous en un exemple magistral, pràctic, al temps que aportem una mica de realitat a uns coneixements que potser podrien quedar massa teòrics.

Ian Nepomniachtchi GM (2766) – Alireza Firouzja GM (2793)
Madrid, Torneig Candidats 2022, ronda 4 (21/06/2022)

El que s'informa en el títol de la partida son: els noms dels jugadors, el seu títol escaquístic de la FIDE (Federation International des Echecs). GM vol dir Gran Mestre. El ranquing ELO que es una mida del nivell de força dels jugadors. Per exemple, actualment jo tinc 2260 i el meu ELO màxim ha estat 2380. El nivell dels jugadors d'elit mundial és estratosfèric. Pensis que una diferencia de 100 punts entre jugadors determina una ala probabilitat de victòria pel mes fort. Les altres dades son: lloc, torneig, ronda i data.

1. e4 c5

Aquestes dues jugades estableixen una de les defenses avui en dia més utilitzades pel negre per respondre a l'obertura de rei (1.e4). Es tracta de la coneguda defensa Siciliana que proporciona partides amb complicacions i contrajoc.

2. Cf3 d6 3. d4 cxd4 4. Cxd4 Cf6 5. Cc3 a6 6. f3

Las negres han plantejat la variant Najdorf, una de les més complicades, responent "Nepo" amb 6.f3 eludint les línies més teòriques, però entrant en variants que si bé son de doble fil, sembla que no proporcionen avantatge a cap bàndol.

6... e5 7. Cb3 Ae6 8. Ae3

Com vam explicar en l'article del darrer número i aprofitem per recordar aquí, les obertures presenten dos objectius fonamentals: el desenvolupament de les peces el més ràpid possible (és a dir, que surtin de la seva posicó inicial a una ubicació activa) i el domini de les caselles centrals.

8... Ae7 9. Dd2 O-O 10. O-O-O

La persona lectora d'aquest article ha de prestar atenció a un fet important que acaba de produir-se i que determinarà el caràcter de la posició i explicarà algunes jugades futures. Blanc i negre s'han enrocat en costats oposats. El blanc ha fet això perquè vol avançar tots els peons del seu flanc de rei per obrir línies a l'enroc negre i poder donar mat al rei contrari amb un cop tàctic. Per això, per tenir el propi rei segur, ha enrocat pel flanc de dama (0-0-0). I les negres perseguiran un objectiu similar, destruir la protecció de peons del rei blanc fent servir els peons del flanc de dama com un ariet.

10... Cbd7 11. g4 b5 12. g5 b4 13. Ce2

El camí de la captura a f6 (13.gxf6 bxc3) no proporciona rés al blanc que prudentment situa el seu cavall en una posició des de la que poder tornar a la lluita.

13. ... Ce8 14. f4 a5 15. f5

Ja sé que sorprendrà a qui estigui llegint l'article i no conegui gaire els escacs, tot això s'ha jugat un munt de vegades i és una posició teòrica. De fet les principals alternatives de les que disposa el negre son: 15... a4, 15...Axb3 i 15... Ac4 que és la menys utilitzada de les tres.
Els jugadors d'escacs de competició han de conèixer les línies teòriques de les variants que utilitzen i escollir, dins de les nombroses alternatives de que disposen les que creuen més promisories. A nivell d'elit entra, a més, el laboratori o preparació casolana. És de suposar que Firouzja, un gran tàctic, ha preparat aquesta variant, potser per sorprendre al seu adversari. Personalment, coneixent l'estil agressiu de "Nepo" ho trobo molt valent, potser fins i tot, massa.

15...Ac4

Jo prefereixo, i de fet quasi be tothom que juga aquesta línia amb negres, 15...a4 que permet obtenir bons resultats. Què prepara Firouzja?

Com vam explicar en l'article del darrer número i aprofitem per recordar aquí, les obertures presenten dos objectius fonamentals: el desenvolupament de les peces el més ràpid possible (és a dir, que surtin de la seva posicó inicial a una ubicació activa) i el domini de les caselles centrals.

16. Rb1 a4 17. Cbc1 d5 18. f6! N

Ja es veu que a diferència de la directa 15...a4, ara el blanc ha pogut retirar el cavall a Cc1 des d'on protegeix còmodament el seu rei, fent molt difícil l'atac negre.

He posat una admiració a la jugada 16.f6 perquè segons la meva base de dades i els meus coneixements, és una veritable novetat. És més, es jugava 18. exd5 Cd6 19.f6 gxf6 20.gxf6 Cxf6 21.Ah6 però amb 21...Rh8 22. Dg5 Tg8! 23. Dxe5, malgrat que les blanques porten un peó de més, el negre construeix un refugi amb Tg6-Rg8 i totes les seves peces juguen. Una línia una mica estranya, de poca confiança, valorada pels ordenadors com igualtat.

Interessa aquí només, penso, centrar-se en les idees dels moviments d'ambdós jugadors sense entrar en subtileses teòriques més tècniques i que escapen a l'àmbit d'aquest article. Val a dir que 18.f6 es suggerida pels ordenadors i demostraria que els jugadors d'elit s'entrenen de forma habitual amb programes. Acaben movent i pensant més semblant als PCs del que es podria pensar.

18... gxf6 19. gxf6 Ndxf6 20. Ng3!

Les blanques interroguen l'alfil de "c4" i es disposen a jugar al ala de rei sense fixar el centre.

20... Axf1? 21. Thxf1 a3 22. b3 Rh8?!

Millor que 20... Axf1 era 20...Cd6, intentant transposar a la variant analitzada prèviament per nosaltres Val a dir que permet, a més, defensar l'Ac4 amb el cavall. 20... Cd6 21. Ah6 Rh8! I tocava a "Nepo" .mostrar les cartes de la seva preparació.

La seqüència de la partida afavoreix al blanc que té una posició més prometedora i fàcil de jugar que la del negre. A mi 22... Rh8 no em va agradar quan la vaig veure, en calent. Crec que potser millor una altra jugada. L'ordenador suggereix 22...Dc7 23. Ah6 Rh8 24. Axf8 amb avantatge blanca.

23. exd5 Cd6?!

La situació del negre comença a tenir mala pinta. Potser 23...Dc7 però les blanques estan millor. Ara en canvi, "Nepo" es cruspeix un peó i segueix tenint millors perspectives. Lògicament, Firouzja ho confia tot a "liar la troca"

24. Dxb4 Tc8 25. Ab6 Dd7 26. De1!

L'avantatge blanc és clar, Tenen material de més i disposen d'u promissori atac al flanc de rei negre que està molt debilitat. La casella "segura" d'f5, la columna 'g' i l'alfil de caselles negres del primer jugador que pot fer molt mal, o la dama blanca, sobre la diagonal a1-h8 i el peó d'e5.

27... Tb8 27. Aa5 Cc4 28. d6

La posició del negre és a punt de col·lapsar.

28...Ad8 29. Ac3! De6 30. Cd3

Les peces blanques s'adrecen a la captura del peó e5. Darrera, a la diagonal, per raigs "X" hi ha el rei negre...

30...Cd5 31. Cf4 Cxf4 32. Txf4 f6 33. De2! Cb2 34. Tdf1 Te8 35. Th4 f5

28...Ad8 29. Ac3! De6 30. Cd3

Firouzja tenia uns destrets de rellotge quasi impossibles de superar. Havia esgotat el seu temps cercant la salvació de la posició que no trobava i va haver de jugar moltes jugades a cop de vista, al segon. La seva posició no tenia salvació. Ara, però, permet un cop tàctic senzill que proporciona un bonic final a la partida.

36. Txh7+!!

La idea d'aquest remat és obrir la posició del rei. De fet, les negres no tenen defensa contra l'acció combinada de la dama blanca, el Cavall via "f5" i la torre blanca des de "g1". Son masses enemics per un pobre monarca i unes peces negres desordenades.

36...Rxh7 37. Dh5+ Rg8 38. Cxf5! Af6

Un ordinador anuncia mat en 5 jugades. No cal el càlcul, ja es veu que el rei negre no pot fugir per 'e7' pel peó blanc de d6, mentre que l'entrada de Tg1+ acaba amb qualsevol defensa.

39. Tg1+ 0-1

I el negre es rendeix ja que 39... Rf8 40. Dh6+ Rf7 41. Tg7!+ Axf7 42. Dxg7++

ENTRETENIMENTS

Natàlia Parés Vives

TRENCACLOSQUES D'ESCACS

Per variar de les anteriors edicions, en aquesta ocasió portem un exemple pràctic que s'acaba de produir en el Torneig de Candidats 2022, per a que en resulti un guanyador que disputarà la corona mundial a l'actual campió Magnus Carlsen, S'està jugant aquest Juny a Madrid i es pot seguir per les xarxes socials principals i al moment en plataformes com Chess.com, Lichess, la Fide Chess Arena, etc.

JUGUEN NEGRES I GUANYEN

La resposta a l'exercici de mat del número anterior, és: **1. Cf7+! Rg8 2. Ch6+ Rh8** (si 2...Rf8 3.Df7++) **3. Dg8+!!** La jugada clau, la dama es sacrifica per construir una xarxa de mat. **3... Txg8 4. Cf7++** Aquest tipus de mat rep el nom de "mat de la coça" (mate de la coz)

SOPA DE LLETRES

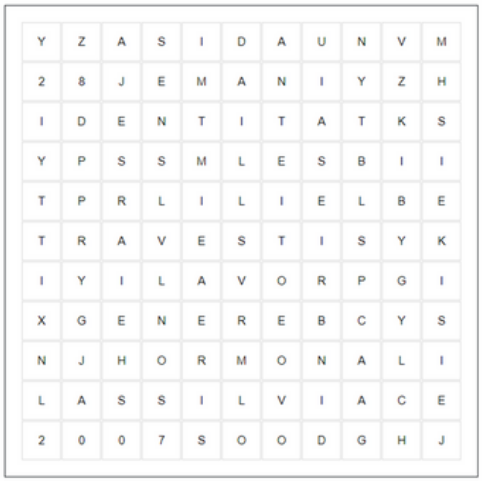

Y	Z	A	S	I	D	A	U	N	V	M
2	8	J	E	M	A	N	I	Y	Z	H
I	D	E	N	T	I	T	A	T	K	S
Y	P	S	S	M	L	E	S	B	I	I
T	P	R	L	I	L	I	E	L	B	E
T	R	A	V	E	S	T	I	S	Y	K
I	Y	I	L	A	V	O	R	P	G	I
X	G	E	N	E	R	E	B	C	Y	S
N	J	H	O	R	M	O	N	A	L	I
L	A	S	S	I	L	V	I	A	C	E
2	0	0	7	S	O	O	D	G	H	J

TROBA LES 11 PARAULES AL VOLTANT DEL TEMA DEL 28J I DRETS LGBTI

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.

SOLUCIÓ A LA SOPA DE LLETRES DEL DARRER NÚMERO (FEMINISMES). PER UN ERROR QUE NO VAM DESCOBRIR, FÈMINA, GÈNERE, GINÒPIA (EL PROGRAMA ES VA MENJAR LA LLETRA ACCENTUADA. LA SOLUCIÓ ERA, PER TANT,

IMPOSSIBLE PER LES 11 PARAULES. DEMANEM DISCULPES PER L'ERROR.

M	T	A	T	I	R	A	P	F	A
I	I	T	B	G	L	U	Y	A	Y
S	O	V	R	S	E	T	O	U	Q
O	I	J	E	G	U	R	É	S	J
G	F	N	C	L	I	Ü	W	L	G
I	E	R	E	N	C	N	T	O	D
N	Ú	P	O	J	E	S	P	R	V
P	F	M	Ú	F	F	X	E	I	E
G	S	E	X	I	S	M	E	X	A
P	T	A	N	I	M	F	X	Ó	E

Trans*Baix Power – La Revista

Butlleta de subscripció de suport

La subscripció és de 60€ per a 6 números, enviats per correu a l'adreça de tramesa. Cal omplir les dades de facturació per rebre una factura vàlida

Dades de Facturació

Nombre subscripcions **Data d'inici:**

Nom

NIF / CIF

Adreça

Adreça d'entrega

Nom

A/at

Adreça

Població **Codi postal**

Província

La subscripció no es considera efectuada fins no s'hagi ingressat l'import de la mateixa al nostre compte bancari: **ES31 2085 9311 0603 3034 5554**
Envia aquesta butlleta emplenada amb copia de l'ingrés a**: transbaix@gmail.com**

Data Signatura

Nom

Som una associació que busca una normalització social vers l'ensenyament a tots els nivells, tant escolars com institucionals.
La formem tant persones trans* com persones amb altres diversitats, siguin o no siguin normatives si tenim en compte la normativitat com una anormalitat imposada, carent de lliure elecció.
La nostra fita és que tu ens escoltis, nosaltres també ho fem, i que ens vegis com tu et veus, doncs som com tu.
Si en tens ganes i vols pertànyer a aquesta canya d'associació... vine et convidem a participar en aquest projecte de llarg recorregut.

Mail: transbaix@gmail.com
Web: www.transbaixpower.cat

Local social:
Centre Cívic Les Tovalloles, Riera de la Salut, 7
08980 - Sant Feliu de Llobregat
Tel: 673557081 - 684293760

Membres de : *CNLGTBI, XARXA LGTBI Amb, CNDonesCat, Consell Dones de Sant Feliu, Consell Dones Sant Just Desvern, Mesa de trabajo por la DGI per la Llei Trans.*

ENTITAT GERMANA

L'entitat Sant Boi en Positiu TransVIH neix amb la necessitat de tenir un espai intercultural i heterogeni, per tothom, un espai on es puguin trobar persones diverses amb un mateix punt de vista dins la comarca del Baix Llobregat, què és ser feliç i acceptar-se a si mateixes.
És una organització amb una orientació purament de naturalització i empoderament de les seves pròpies realitats i circumstàncies.

CIF_G67105726.

Telf. 684 29 37 60
www.santboienpositiu.wixsite.com

Feminisme Marxista
Receptes de cuina